

## Nieuwsbrief PR Updates

Nummer 3, 2025

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

### INHOUDSOPGAVE

#### Hoge Raad

**Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:423** 21-03-2025

Premievordering bedrijfstakpensioenfonds opeisbaar (start verjaring) op betalingstijdstip uitvoeringsreglement of uiterste tijdstip premiebetaling volgens Pensioenwet

#### Hof

**Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:517** 25-02-2025

Man moet na verbreken samenleving meewerken aan conversie voorwaardelijk recht bijzonder partnerpensioen en koopsom afstorten bij verzekeraar

**Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:136** 18-02-2025

Geen pensioenovereenkomst bepaalde tijd, geen rechtsgeldige wijziging van uitkerings- naar premieovereenkomst

#### Rechtbank

**Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:3911** 27-03-2025

DNB mocht verbod collectieve waardeoverdracht pensioenfonds openbaar maken

**Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:2943** 20-03-2025

Werkzaamheden kwalificeren als arbeidsovereenkomst, geen ontslag op staande voet of ontbinding, wel recht op loon en deelname aan pensioenregeling

**Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:2456** 12-03-2025

Werknemer heeft onvoldoende gesteld voor toepassing cao- en pensioenverplichtingen werkgever

**Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:1343** 27-02-2025

Beëindiging compensatie voor indexatie in strijd met goed werkgeverschap

**Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2025:856** 26-02-2025

Overgang van onderneming: toewijzing loonvordering en aanmelding bij pensioenfonds

**Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:3227** 26-02-2025

Afwikkeling vermogensrechtelijke verhouding na echtscheiding: woning en

verevening

**Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:690** 19-02-2025

Werkgever moet beperkte voorwaardelijke indexatieschade afstorten bij verzekeraar

**Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:670** 19-02-2025

Werkgever moet beperkte voorwaardelijke indexatieschade afstorten bij verzekeraar

**Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2024:23331** 31-12-2024

Echtscheiding aangehouden wegens pensioenverweer

**Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2024:8749** 22-11-2024

Pensioenregeling verzekeraar mag bij gelijke aanspraken door  
bedrijfstakpensioenfonds doorgevoerde korting in mindering brengen vóór indexatie

## **Uitspraken zonder ECLI**

**College voor de Rechten van de Mens** 22-11-2023

Korting nabestaandenpensioen leeftijdsverschil geen verboden onderscheid naar  
geslacht of leeftijd

*Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI*

**Geschilleninstantie pensioenfonds** 06-03-2025

Pensioenfonds hoeft na twee jaar niet mee te werken aan verevening

*Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI*

**Geschillencommissie Financiële Dienstverlening** 20-03-2025

Leeftijdskorting op partnerpensioen toelaatbaar

*Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI*

**Klachteninstituut Financiële Dienstverlening** 26-02-2025

Geen schending zorgplicht verzekeraar door bij lifecycle pensioenaanspraak te  
stabiliseren in plaats van pensioenkapitaal

*Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI*

RECHTSPRAAK

## **Korting nabestaandenpensioen leeftijdsverschil geen verboden onderscheid naar geslacht of leeftijd**

***Gesloten pensioenfondsen voor tandartsen (SPT) pas een korting toe op het nabestaandenpensioen wegens een groot leeftijdsverschil (23 jaar). De korting is 3% voor elk jaar groter dan 10 jaar leeftijdsverschil. De vrouw stelt dat dit verboden onderscheid naar leeftijd en geslacht oplevert. Het CRM oordeelt aan de hand van de correlatie- en chikwadraattoets dat er geen samenhang bestaat tussen de kortingsregeling en benadeling van vrouwelijke nabestaanden. Het College concludeert daarom dat er geen feiten zijn die kunnen doen vermoeden dat er indirect onderscheid wordt gemaakt op grond van geslacht. Om te voorkomen dat deelnemers met een partner met minder leeftijdsverschil worden benadeeld door deelnemers met een partner met een groter leeftijdsverschil, wordt een leeftijds-korting toegepast. Door de kostenbesparing kan het draagvlak binnen het fonds van SPT voldoende worden behouden. Voor de bescherming van de relatieve positie van pensioengerechtigden in het fonds acht het College de kortingsregeling in het licht van de af te wegen belangen niet buitenproportioneel. Een andere mogelijkheid om bij het vervallen van de kortingsregeling toch op evenwichtige wijze recht te doen aan de belangen van pensioengerechtigden in het fonds van SPT is niet voorhanden. Het College concludeert dat SPT een objectieve rechtvaardiging heeft voor het leeftijds-onderscheid dat zij maakt met de kortingsregeling.***

Een vrouw ontvangt sinds juni 2022 een nabestaandenpensioen van Stichting Pensioenfondsen Tandartsen en Tandarts-Specialisten (SPT). Het pensioen is opgebouwd door de overleden

echtgenoot van de vrouw. Hij was 23 jaar ouder dan de vrouw. SPT heeft een kortingsregeling in haar pensioenreglement staan op basis waarvan het nabestaandenpensioen van de vrouw wordt gekort. De regeling houdt in dat er een korting toe van 3% wordt toegepast voor elk vol jaar dat de vrouw meer dan tien jaar jonger is dan haar echtgenoot.

De vrouw voert aan dat de kortingsregeling wegens groot leeftijdsverschil discrimineert op grond van geslacht. Vanwege de beroepsgroep van tandartsen komt het vaker voor dat een man met een jongere vrouw is gehuwd dan andersom. Daarnaast is de vrouw van mening dat de kortingsregeling discrimineert op grond van leeftijd. SPT weerspreekt dat zij met de kortingsregeling de vrouw discrimineert op grond van geslacht of leeftijd.

Het College beoordeelt eerst de vraag of de kortingsregeling de vrouw discrimineert op grond van geslacht. Doordat de kortingsregeling van toepassing is op zowel mannen als vrouwen, is geen sprake van direct onderscheid. Om te beoordelen of de kortingsregeling indirect onderscheid maakt, gebruikt het College de correlatie- en chikwadraattoets. Dit is een statistische toets waarmee berekend kan worden of er een samenhang bestaat tussen een regeling (in dit geval de kortingsregeling) en de benadeling van een groep (in dit geval vrouwen). Als er een samenhang is, kan vervolgens berekend worden of deze al dan niet toevallig is.

De uitkomst van de toets is dat er geen samenhang bestaat tussen de kortingsregeling en benadeling van vrouwelijke nabestaanden. Het College concludeert daarom dat er geen feiten zijn die kunnen doen vermoeden dat er indirect onderscheid wordt gemaakt op grond van geslacht.

Het College stelt als eerst vast dat de kortingsregeling direct discrimineert op grond van leeftijd. Discriminatie op grond van leeftijd is in beginsel verboden tenzij dit objectief gerechtvaardigd is door een legitiem doel en de middelen voor het bereiken van dat doel passend en noodzakelijk zijn.

SPT heeft aangevoerd dat zij veel deelnemers heeft met een relatief jonge partner. Om te voorkomen dat deelnemers met een partner met minder leeftijdsverschil worden benadeeld door deelnemers met een partner met een groter leeftijdsverschil, wordt een leeftijds korting toegepast. Het College vast dat het doel van het onderscheid legitiem is. Ten aanzien van de passendheid van het middel, de kortingsregeling, heeft SPT aangevoerd dat door het korten van nabestaandenpartnerpensioen aan 'jongere' partners van deelnemers het pensioenfonds veel kosten bespaart en de pensioenvoorziening stijgt. Door de kostenbesparing kan het draagvlak binnen het fonds van SPT voldoende worden behouden. Het College acht de kortingsregeling een passend middel in die zin dat het kan bijdragen aan

het bereiken van het doel dat SPT voor ogen heeft.

Tot slot overweegt het College ten aanzien van de noodzakelijkheid van de kortingsregeling als volgt. Het feit dat SPT een gesloten (beroeps)pensioenfonds legt gewicht in de schaal aangezien een premieverhoging geen optie is omdat er geen premie instroom meer is. Dit betekent dat een eventuele kostenstijging (wegens het schrappen van de kortingsregeling) volledig betaald zal moeten worden uit het vermogen van SPT en mogelijk ten koste zal gaan van toekomstige uitkeringen en aanspraken. SPT heeft laten berekenen dat het wegvallen van de kortingsregeling zal leiden tot een kostenstijging van EUR 5,5 miljoen. Voor de bescherming van de relatieve positie van pensioengerechtigden in het fonds acht het College de kortingsregeling in het licht van de af te wegen belangen niet buitenproportioneel. Een andere mogelijkheid om bij het vervallen van de kortingsregeling toch op evenwichtige wijze recht te doen aan de belangen van pensioengerechtigden in het fonds van SPT is niet voorhanden.

Het College concludeert daarom dat SPT een objectieve rechtvaardiging heeft voor het leeftijdsonderscheid dat zij maakt met de kortingsregeling.

---

**Instantie:** College voor de Rechten van de Mens

**Datum uitspraak:** 22-11-2023

**Zaaknummer:** CRM 2023-123

RECHTSPRAAK

## **Pensioenfonds hoeft na twee jaar niet mee te werken aan verevening**

***Bij de ontbinding van hun huwelijk spreken verzoeker en haar ex-partner af dat het ouderdomspensioen van de ex-partner wordt verevend. Om ervoor te zorgen dat verzoeker een recht op uitbetaling jegens het pensioenfonds krijgt (in plaats van een recht op uitbetaling jegens haar ex-partner), moet binnen twee jaar na de scheiding het wettelijke mededelingsformulier bij het pensioenfonds worden ingediend. Verzoeker doet dat negen jaar na de scheiding. Het pensioenfonds weigert medewerking te verlenen aan de verevening, omdat het te laat ingediende formulier niet mede door de ex-partner is ondertekend. De verzoeker is het hier niet mee eens. De commissie stelt het pensioenfonds in het gelijk.***

Verzoeker is in februari 2014 gescheiden. Gedurende het huwelijk bouwde de ex-partner van verzoeker ouderdomspensioen op bij het Rabobank Pensioenfonds. Bij de ontbinding van het huwelijk komen de ex-partners in een convenant overeen dat het ouderdomspensioen van de ex-partner wordt verevend overeenkomstig artikel 3 lid 1 van de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding (Wvps). Ook spreken ze af dat beide ex-partners daartoe melding doen bij de pensioenuitvoerder om zo een direct recht op die uitvoerder te verkrijgen. Op 18 juni 2023 doet verzoeker melding bij het pensioenfonds met het daarvoor bestemde wettelijke mededelingsformulier (hierna: het mededelingsformulier). Dit is buiten de daarvoor geldende termijn van twee jaar na de datum van echtscheiding. Het formulier is ondertekend door verzoeker, maar niet door haar ex-partner.

Omdat het te laat ingediende mededelingsformulier niet (ook) door de ex-partner is ondertekend, is het fonds niet bereid medewerking te verlenen aan verevening. Nadat verzoeker haar klacht heeft voorgelegd aan GIP, stuurt het pensioenfonds het door verzoeker ondertekende formulier door naar haar ex-partner. De ex-partner van verzoeker is niet bereid

het formulier te ondertekenen, waarna het bemiddelingstraject bij GIP wordt gestart. Nadat bemiddeling door de Ombudsman Pensioenen niet succesvol blijkt, kiest verzoeker voor een bindende uitspraak door de geschillencommissie van GIP. Verzoeker licht toe dat het buiten de termijn van twee jaar insturen van het mededelingsformulier een gevolg is van meerdere ingrijpende factoren, gelegen in haar persoonlijke sfeer. Gegeven de door verzoeker geschetste bijzondere omstandigheden, rekent verzoeker op coulance van het fonds. Dat geldt volgens verzoeker des te meer nu er een, door alle partijen ondertekend en door de rechter bekrachtigd, echtscheidingsconvenant is met afspraken over de verdeling van het pensioen. Daarnaast vraagt zij het fonds om het verzoek tot verevening in behandeling te nemen c.q. te verwerken, rekening houdend met de Wps. Het pensioenfonds verweert zich.

Aan de commissie is gevraagd een bindende uitspraak te doen over het geschil. Naar het oordeel van de commissie baseert verzoeker haar vordering op twee grondslagen: toepassing van coulance c.q. de hardheidsclausule en anticipatie op de Wps. De commissie stelt vast dat Pensioenreglement 2023 (PR 23) van toepassing is, zoals dat gold per 31 december 2022. Bij het lezen en uitleggen van een pensioenreglement moet worden uitgegaan van de letterlijke tekst van de artikelen, mede in hun onderlinge samenhang gezien. Het pensioenreglement heeft geen bijbehorende toelichting, zodat de bedoeling van de opstellers van het pensioenreglement niet in de uitleg kan worden betrokken.

Artikel 5.1 PR 23 beschrijft hoe een ex-partner na scheiding van een deelnemer in het Rabobank Pensioenfonds een eigen recht op uitbetaling op het fonds kan verkrijgen. Dat eigen recht verkrijgt een ex-partner indien hij/zij binnen twee jaar na het tijdstip van scheiding dan wel na het tijdstip van beëindiging van het geregistreerd partnerschap, daarvan mededeling doet aan het fonds. Voor die mededeling dient gebruik te worden gemaakt van het mededelingsformulier. Deze bepaling uit het reglement komt overeen met de wettelijke regeling, zoals die is vastgelegd in artikel 2 lid 2 Wvps. Ook op grond van dat artikel heeft verzoeker alleen een eigen recht op uitbetaling jegens de pensioenuitvoerder als het wettelijk formulier binnen twee jaar na het tijdstip van scheiding is ingediend. Als de aanvraag niet binnen twee jaar na de scheiding wordt ingediend, heeft verzoeker geen recht op directe uitbetaling door de pensioenuitvoerder. Dit betekent echter niet dat daarmee ook het recht op verevening vervalt. De tot verevening gerechtigde echtgenoot (in dit geschil: verzoeker) heeft alsdan op grond van artikel 2 lid 6 Wvps recht op uitbetaling jegens de andere echtgenoot (in dit geschil: de ex-partner van verzoeker).

Tussen partijen is niet in geschil dat verzoeker de melding op het mededelingsformulier ruim buiten de termijn van twee jaar na de scheiding heeft gedaan. Dit betekent naar het oordeel van de commissie dat als uitgangspunt heeft te gelden dat het fonds niet verplicht is tot

verevening over te gaan. Het beroep op coulance dat verzoeker vanwege deze te late melding doet, beoordeelt de commissie als een beroep op de hardheidsclausule (artikel 24.2 PR 23). Dit artikel regelt dat het bestuur beslist, in de gevallen waarin het PR 23 niet voorziet of tot onvoorziene resultaten leidt. In dit geschil is er geen sprake van een geval waarin het reglement niet voorziet. Het reglement geeft naar het oordeel van de commissie duidelijk, begrijpelijk en aansluitend op de wettelijke regeling aan hoe pensioen na scheiding kan worden verevend. In het reglement is aangesloten bij de wettelijke termijn van twee jaar. Van een onvoorzien resultaat is evenmin sprake: op grond van het reglement gaat het fonds bij een melding buiten de termijn van twee jaar na inschrijving van de scheiding in de daartoe bestemde registers niet over tot verevening. Dat het reglement geen bepaling heeft die overeenkomt met artikel 2 lid 6 Wvps doet daar niet aan af. Of het fonds de hardheidsclausule al dan niet toepast is een discretionaire bevoegdheid van het (fonds)bestuur. De commissie toetst of het bestuur in redelijkheid tot haar beslissing kon komen om de hardheidsclausule niet toe te passen. De commissie is van oordeel dat het bestuur in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, nu (1) er sprake is van een geval waarin het reglement voorziet en (2) er sprake is van een voorzienbaar resultaat (beide begrippen in de zin van het betreffende reglement). De commissie hecht eraan te benadrukken dat zij begrip heeft voor de moeilijke positie waarin verzoeker verkeert door de niet-coöperatieve opstelling van haar ex-partner. Dat doet er niet aan af dat deze privéomstandigheden naar het oordeel van de commissie in de risicosfeer van verzoeker, althans niet in de risicosfeer van het pensioenfonds, liggen en verzoeker naar het oordeel van de commissie onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar niet mogelijk was het mededelingsformulier binnen de door de wetgever gestelde termijn van twee jaar in te dienen. Daarbij wijst de commissie erop dat, indien de commissie de vordering van verzoeker zou toewijzen waardoor zij jegens het pensioenfonds recht op uitbetaling van het haar toekomende deel van het te verevenen ouderdomspensioen zou krijgen, dat niet betekent dat het pensioenfonds dat deel niet óók aan de ex-partner moet uitbetalen. De ex-partner heeft immers in beginsel jegens het pensioenfonds recht behouden op uitbetaling van het volledige te verevenen ouderdomspensioen (inclusief het deel dat aan verzoeker toekomt), nu niet binnen de in de Wvps gestelde termijn een door een of beide partners ondertekend mededelingsformulier bij het fonds is ingediend. Dat zou betekenen dat het pensioenfonds het deel dat aan verzoeker toekomt dubbel zou moeten uitkeren, namelijk zowel aan verzoeker als aan de ex-partner. Dat zou ten koste gaan van het collectief. De commissie voegt daaraan toe dat afwijzing van de vordering van verzoeker, niet afdoet aan het recht van verzoeker op verevening. Voor de uitbetaling van dat recht zal verzoeker echter – helaas – bij haar ex-partner moeten zijn. Zijn medewerking is nodig, ofwel door alsnog het mededelingsformulier te ondertekenen, ofwel door aan verzoeker het aan haar toekomende deel van de te verevenen ouderdomspensioentermijnen uit te keren. In de afweging van de

wederzijdse belangen dient het belang van het pensioenfonds – mede in het licht van het door de wetgever gekozen uitgangspunt – naar het oordeel van de commissie te prevaleren boven dat van verzoeker. Verzoeker wijst op het wetsvoorstel Wps. Hierin komt volgens verzoeker de eis van het indienen van het mededelingsformulier bij het pensioenfonds te vervallen. De commissie begrijpt verzoeker zo, dat zij de commissie vraagt haar oordeel anticiperend op dit wetsvoorstel te vormen. De parlementaire geschiedenis van de Wps ving aan in het vergaderjaar 2018-2019. Momenteel wordt het wetsvoorstel (35 287) in de Tweede Kamer behandeld. De wet is daarmee nog niet van kracht. In artikel 18 van het wetsvoorstel wordt aangegeven: ‘Deze wet is niet van toepassing op een scheiding die heeft plaatsgevonden voor het tijdstip van inwerkingtreding van deze wet’. Het wetsvoorstel zoals dit luidt ten tijde van het schrijven van deze uitspraak kent geen terugwerkende kracht. Een en ander maakt dat de geschillencommissie het beroep van verzoeker op (anticiperende toepassing van) de Wps niet zal honoreren. De inhoud van het wetsvoorstel kan hier verder buiten beschouwing blijven. Op grond van bovenstaande overwegingen komt de geschillencommissie tot het oordeel dat er geen grond is om de vordering toe te wijzen. De vordering wordt daarom afgewezen. De commissie ziet geen aanleiding om te bepalen dat het pensioenfonds (een deel van) door verzoeker gemaakte kosten moet vergoeden.

---

**Instantie:** Geschilleninstantie pensioenfondsen

**Datum uitspraak:** 06-03-2025

**Zaaknummer:** GIP 2024-0349

RECHTSPRAAK

## Leeftijdskorting op partnerpensioen toelaatbaar

***De consument vordert een jaarlijkse partnerpensioenuitkering van € 8.737 bruto per jaar dat genoemd is in het UPO. De verzekeraar past een korting op het partnerpensioen toe wegens het grote leeftijdsverschil conform het pensioenreglement. Uit de jurisprudentie van het Europese Hof van Justitie (C-109/91 en C-262/88) leidt de commissie af dat het beginsel van gelijke beloning tussen mannen en vrouwen ook geldt voor pensioenregelingen, maar dat – vanwege dwingende redenen van rechtszekerheid – dit niet geldt voor pensioenaanspraken vanaf een tijdstip gelegen vóór de datum van het Barber-arrest vervulde tijdvakken van arbeid, te weten 17 mei 1990. De commissie is van oordeel dat de pensioenuitvoerder de korting op het nabestaandenpensioen van de consument gedeeltelijk ongedaan heeft mogen maken, namelijk op de pensioenaanspraken die na 17 mei 1990 zijn opgebouwd. Voor de pensioenaanspraken opgebouwd vóór 17 mei 1990 mag de pensioenuitvoerder de korting in stand houden. De vordering wordt afgewezen.***

Na het overlijden van haar echtgenoot op [datum] 2024 ontvangt de consument van de pensioenuitvoerder een aanvraagformulier voor het nabestaandenpensioen. Op dit formulier staat een bedrag van € 6.148,81 bruto per jaar vermeld als te ontvangen nabestaandenpensioen. Dit bedrag is een stuk lager dan het bedrag dat onder andere op het Uniform Pensioenoverzicht 2023 (UPO) is vermeld, te weten € 8.737 bruto per jaar.

De consument klaagt op 8 april 2024 bij de pensioenuitvoerder over deze korting, die betrekking heeft op het feit dat de consument meer dan 10 jaar jonger is dan haar overleden echtgenoot en is gebaseerd op het geldende pensioenreglement. Na een korte discussie over de rechtsgeldigheid van de toegepaste korting stuurt de pensioenuitvoerder op 30 mei 2024 aan de consument een brief met de mededeling dat een correctie wordt toegepast en dat het

nabestaandenpensioen zal worden vastgesteld op een bruto bedrag per jaar van € 7.421,72. De consument blijft hier ontevreden over en is van mening dat ze aanspraak kan maken op het op de achtereenvolgende gecommuniceerde pensioenoverzichten genoemde bedrag. De pensioenuitvoerder gaat hier niet in mee. De interne klachtenprocedure heeft partijen niet dichter tot elkaar gebracht, waarna de consument zich tot Kifid wendt.

Het pensioenreglement kent de bepaling dat indien de weduwe van de deelnemer meer dan 10 jaar jonger is dan hijzelf, het nabestaandenpensioen voor elk vol jaar dat het verschil in leeftijd meer bedraagt dan 10 jaar, verminderd wordt met 2,5%. Deze bepaling staat in het pensioenreglement van de pensioenuitvoerder die vanaf 1 januari 1998 alle opgebouwde pensioenaanspraken van de echtgenoot van de consument via een collectieve waardeoverdracht heeft overgenomen van een eerdere pensioenuitvoerder. Het pensioenreglement is een afspiegeling van het reglement van de eerdere pensioenuitvoerder. Het pensioenreglement van de eerdere uitvoerder is niet overgelegd. Uit de jurisprudentie van het Europese Hof van Justitie (C-109/91 en C-262/88) leidt de commissie af dat het beginsel van gelijke beloning tussen mannen en vrouwen ook geldt voor pensioenregelingen, maar dat – vanwege dwingende redenen van rechtszekerheid – dit niet geldt voor pensioenaanspraken vanaf een tijdstip gelegen vóór de datum van het *Barber*-arrest vervulde tijdvakken van arbeid, te weten 17 mei 1990.

De commissie is daarom van oordeel dat de pensioenuitvoerder de korting op het nabestaandenpensioen van de consument gedeeltelijk ongedaan heeft mogen maken, namelijk op de pensioenaanspraken die na 17 mei 1990 zijn opgebouwd. Voor de pensioenaanspraken opgebouwd vóór 17 mei 1990 mag de pensioenuitvoerder de korting in stand houden, hoewel niet is komen vast te staan dat de korting op basis van het pensioenreglement van de oude pensioenuitvoerder is gedaan. De commissie houdt het erop dat het oude reglement een soortgelijke bepaling bevatte, zoals de pensioenuitvoerder heeft betoogd.

De pensioenuitvoerder heeft op de hoorzitting benadrukt dat de pensioenaanspraken voortvloeien uit het pensioenreglement, dat het model van het UPO strikt is voorgeschreven en een objectief model hanteert. De regelgeving biedt helaas geen ruimte om hiervan af te wijken door bijvoorbeeld specifieke kortingsbepalingen op het UPO te vermelden. De commissie onderkent dat het wettelijk voorgeschreven model van het UPO2 weinig mogelijkheden biedt aan een pensioenuitvoerder om meer informatie te bieden die toegespitst is op de persoonlijke situatie van de (gewezen) deelnemer zoals artikel 48 van de Pensioenwet verlangt. De commissie kan deze tegenstrijdigheid in de regelgeving niet oplossen, maar merkt op dat een dergelijk vast format in de praktijk tot onduidelijkheid en verwarring kan leiden, zoals in de situatie van de consument.

Tot slot merkt de commissie op dat zij begrip kan opbrengen voor de teleurstelling van de consument. Het door haar te ontvangen nabestaandenpensioen is lager dan hetgeen zij op grond van het UPO had verwacht. De impact is groot omdat de consument, zoals zij op de hoorzitting aangaf, qua inkomen op dit moment grotendeels afhankelijk is van dit pensioen. Zij kan pas over een aantal jaren aanspraak maken op een AOW-uitkering. Dit alles brengt niet mee dat er ruimte is om de vordering van de consument toe te wijzen. Het nabestaandenpensioen is op een correcte wijze vastgesteld aan de hand van het geldende pensioenreglement en de uitspraken van het Europese Hof van Justitie.

De slotsom is dat de commissie op basis van de beschikbare informatie en documentatie geen reden heeft om aan te nemen dat de pensioenuitvoerder tekort is geschoten. Het voorgaande leidt ertoe dat de klacht ongegrond is en de vordering moet worden afgewezen.

---

**Instantie:** Geschillencommissie Financiële Dienstverlening

**Datum uitspraak:** 20-03-2025

**Zaaknummer:** KIFID 2025-226

RECHTSPRAAK

## **Geen schending zorgplicht verzekeraar door bij lifecycle pensioenaanspraak te stabiliseren in plaats van pensioenkapitaal**

***De consument stelt dat de pensioenuitvoerder zeer onzorgvuldig heeft gehandeld door zijn pensioenkapitaal niet tijdig veilig te stellen. Hierdoor is het kapitaal in korte tijd met tienduizenden euro's gedaald. De commissie moet de vraag beantwoorden of de pensioenuitvoerder de op hem rustende zorgplicht heeft geschonden door bij de toepassing van de lifecycle uit te gaan van het principe om in de jaren voorafgaand aan de pensionering van de consument niet (meer) te streven naar een zo hoog mogelijk pensioenkapitaal, maar naar het zo veel als mogelijk stabiliseren van de te verwachten aan de kopen pensioenaanspraak. De commissie heeft, op basis van de beschikbare informatie en documentatie, geen reden om aan te nemen dat de pensioenuitvoerder niet prudent heeft belegd dan wel op andere wijze tekort is geschoten.***

De consument heeft deelgenomen aan de pensioenregeling van zijn voormalig werkgever. Deze regeling is op basis van een beschikbare premie, welke in fondsen wordt belegd om een pensioenkapitaal op te bouwen. De consument constateert dat in de periode van 1 januari 2022 tot en met 31 december 2022 het voor hem belegde pensioenkapitaal is gedaald van een bedrag van € 164.793,91 naar € 138.028,12. De consument heeft tekst en uitleg gevraagd aan de pensioenuitvoerder over de substantiële waardedaling van zijn pensioenkapitaal. Deze vragen zijn in de optiek van de consument onvoldoende beantwoord, waarna hij zich tot Kifid heeft gewend.

De consument stelt zich op het standpunt dat de pensioenuitvoerder zeer onzorgvuldig heeft gehandeld door zijn pensioenkapitaal niet tijdig veilig te stellen. Hierdoor is het kapitaal in

korte tijd met tienduizenden euro's gedaald. Met het antwoord dat de pensioenuitvoerder als doelstelling heeft om – in het kader van een prudente lifecycle – in de jaren voorafgaand aan de pensioendatum het te verwachten aan te kopen pensioen zoveel als mogelijk te stabiliseren gaat de consument niet akkoord, omdat hij in de veronderstelling was dat het beleggingsbeleid van de pensioenuitvoerder erop is gericht om naar een zo hoog mogelijk pensioenkapitaal te streven. Bovendien is hij in een veel te laat stadium over deze doelstelling is geïnformeerd zodat hem de kans is ontnomen om zijn beleggersprofiel tijdig aan te passen. Daarbij komt dat in de optiek van de consument de door de pensioenuitvoerder gehanteerde rentematching-methodiek geenszins het gewenste effect heeft. De consument is van mening dat een compensatie voor het geleden verlies op de beleggingen op zijn plaats is. Zijn schade schat hij op bijna € 46.000.

De commissie moet de vraag beantwoorden of de pensioenuitvoerder de op hem rustende zorgplicht heeft geschonden door bij de toepassing van de lifecycle uit te gaan van het principe om in de jaren voorafgaand aan de pensionering van de consument niet (meer) te streven naar een zo hoog mogelijk pensioenkapitaal, maar naar het zoveel als mogelijk stabiliseren van de te verwachten aan de kopen pensioenaanspraak.

Allereerst merkt de commissie op, net zoals al in eerdere uitspraken (onder andere 2024-0560, 2024-0859 en 2024-1031), dat het een feit van algemene bekendheid is dat aan beleggen risico's verbonden zijn. Dat het in deze zaak om het pensioen van de consument gaat, doet hier niets aan af. De consument had dan ook moeten of kunnen onderkennen dat de waarde van de beleggingen aan koersschommelingen onderhevig is en dat dit kan leiden tot een hoger dan wel lager pensioenkapitaal op de einddatum van de premieovereenkomst.

De pensioenregeling van de consument is een zogenoemde beschikbare premieregeling, waarbij de pensioenpremies, in de regel gevormd door zowel de inleg van de werknemer (de eigen bijdrage) als die van de werkgever, gestort worden op een beleggingsrekening die in beheer is gegeven bij de pensioenuitvoerder. Op basis van artikel 52a van de Pensioenwet is de pensioenuitvoerder verantwoordelijk voor het beleggingsbeleid. De pensioenuitvoerder is gehouden om een beleggingsbeleid te voeren dat in overeenstemming is met de prudent-person regel op grond van artikel 135 van de Pensioenwet. Artikel 135 Pensioenwet bepaalt onder meer dat de waarden worden belegd in het belang van de aanspraak- en pensioengerechtigden. In lagere regelgeving is uitgewerkt waar het beleggingsbeleid van de pensioenuitvoerder aan moet voldoen. Artikel 14a lid 2 van het Besluit uitvoering Pensioenwet en de Wet verplichte beroepspensioenregeling bepalen dat de pensioenuitvoerder de waarden belegt op een wijze die past bij de aard en duur van de verwachte toekomstige pensioenuitkeringen. Artikel 14d lid 2 van dit besluit bepaalt dat de pensioenuitvoerder het beleggingsbeleid in de opbouwfase van het pensioen baseert op een vaste of variabele

pensioenuitkering.

De pensioenuitvoerder heeft bij verweer aangevoerd dat een overeenkomst met de werkgever van de consument is afgesloten waarin de aanwijzingen zijn vastgelegd voor het te voeren beheer over de op de beleggingsrekening gestorte bedragen. Hierbij is het gebruikelijk dat het beleggings- en het renterisico, binnen de afgesproken risicoprofielen, vanaf geruime tijd voor de pensioendatum stap voor stap worden verminderd. Ondanks het feit dat het renterisico verlaagd wordt, door het aanpassen van de duration ofwel de rentegevoeligheid van de beleggingen, kan als gevolg van (rente) marktontwikkelingen nog steeds een positief of negatief effect op de waarde van de beleggingen ontstaan. Dit effect beïnvloedt de hoogte van de uitkeringen die op de pensioendatum voor het alsdan opgebouwde kapitaal aangekocht kunnen worden. De rentegevoeligheid van het opgebouwde pensioenkapitaal zal op de pensioendatum ongeveer gelijk moeten zijn aan de inkoopfactor waartegen de uitkering wordt aangekocht. Dit beleggingsbeleid is ingegeven door de wettelijke regels. Tijdens de hoorzitting is uitvoerig stilgestaan bij het beleggingsbeleid van de pensioenuitvoerder en de werking van de zogeheten rentematchingmethodiek.

Voor zover de consument stelt dat een substantiële waardevermindering in de laatste fase van zijn deelnemerschap, voorafgaand aan de pensionering, niet voor mag komen en de pensioenuitvoerder de beleggingsrisico's onvoldoende heeft beheerst of onvoldoende rekening heeft gehouden met de belangen van de consument, merkt de commissie op dat het beleggingsbeleid van de pensioenuitvoerder de consument juist beschermt tegen de ontwikkelingen op de rentemarkt. Dit doet de pensioenuitvoerder door met name het renterisico – zo veel als mogelijk – onder controle te brengen, waardoor een zo stabiel mogelijke pensioenuitkering wordt bewerkstelligd. Het beleggingsrisico wordt, conform de Pensioenwet en in lijn met de zorgplicht, afgebouwd naarmate de pensioendatum van de consument nadert. De actuarieel adviseur van de commissie heeft aan de hand van de beschikbare informatie over de ontwikkeling van de beleggingswaarde en het te verwachten aan te kopen ouderdomspensioen geconstateerd dat de rentematching-methodiek van de pensioenuitvoerder, in tegenstelling tot hetgeen de consument stelt, wel degelijk een positieve impact heeft. Ondanks de sterke schommelingen in de beleggingswaarde zijn de op de pensioendatum naar verwachting aan te kopen aanspraken redelijk stabiel. De Commissie van Beroep heeft bovendien in haar uitspraak van 19 januari 2024 (2024-0005) bevestigd dat de prudent-person regel meebrengt dat het renterisico in het zicht van de pensioendatum moet worden afgedekt. Het standpunt van de consument dat de pensioenuitvoerder zich moet concentreren op het realiseren van een zo hoog mogelijk pensioenkapitaal in plaats van een stabiele pensioenuitkering, vindt geen steun in de Pensioenwet of onderliggende wetgeving. De Pensioenwet bepaalt nu juist dat de uitvoerder in het beleggingsbeleid zich moet richten

op een (zo hoog mogelijke) pensioenuitkering. De lifecycle systematiek, die de pensioenuitvoerder hanteert, vloeit daarmee voort uit de wettelijke eisen ter bescherming van pensioendeelnemers.

De slotsom is dat de commissie op basis van de beschikbare informatie en documentatie geen reden heeft om aan te nemen dat de pensioenuitvoerder niet prudent heeft belegd of op enige andere wijze tekort is geschoten. De klacht van de consument is dan ook ongegrond en zijn vordering moet worden afgewezen.

---

**Instantie:** Klachteninstituut Financiële Dienstverlening

**Datum uitspraak:** 26-02-2025

**Zaaknummer:** KIFiD 2025-171

## RECHTSPRAAK

### **Afwikkeling vermogensrechtelijke verhouding na echtscheiding: woning en verevening**

***Partijen twisten over de afwikkeling van hun vermogensrechtelijke verhoudingen na de echtscheiding. Tot hun ontbonden huwelijksgemeenschap behoren goederen die nog niet zijn verdeeld en tevens schulden waarvan de onderlinge draagplicht dient te worden vastgesteld. De rechtbank beslist ten aanzien van diverse goederen, waaronder de woning. De rechtbank veroordeelt de man om binnen twee weken na betekening van het vonnis opgave te doen van de echtscheiding aan de pensioenuitvoerders waar hij pensioen heeft opgebouwd, op straffe van verbeurte van een dwangsom van € 250 per dag dat hij in gebreke blijft aan deze veroordeling te voldoen, met een maximum van € 10.000.***

Partijen zijn op 3 juli 1986 in gemeenschap van goederen met elkaar gehuwd. Tot de huwelijksgoederengemeenschap van partijen behoorde onder meer een woning te [plaats], [adres] (hierna: de woning). In verband met de aanschaf van de woning hebben partijen een hypothecaire lening afgesloten bij Fortis Bank (thans: ABN AMRO Bank). Aan deze hypothecaire geldlening is een levensverzekering gekoppeld.

Bij beschikking van deze rechtbank van 21 april 2004 is de echtscheiding tussen partijen uitgesproken. In het dictum van de echtscheidingsbeschikking is de verdeling ten overstaan van een notaris bevolen van de gemeenschap van goederen. De beschikking is op 12 oktober 2004 ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Het verzoekschrift tot echtscheiding is ingediend vóór 1 januari 2012, zodat de huwelijksgemeenschap van partijen per 12 oktober 2004 is ontbonden.

De man woont sinds 2004 alleen in de echtelijke woning.

Partijen twisten over de afwikkeling van hun vermogensrechtelijke verhoudingen na de echtscheiding. Tot hun ontbonden huwelijksgemeenschap behoren goederen die nog niet zijn verdeeld en tevens schulden waarvan de onderlinge draagplicht dient te worden vastgesteld.

De rechtbank stelt vast dat partijen nog altijd samen, ieder voor de onverdeelde helft, eigenaar van de woning zijn. De rechtbank volgt de man niet in zijn – door de vrouw betwiste – standpunt dat de woning reeds (stilzwijgend) is verdeeld in 2004 dan wel in 2006. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat de vrouw bij e-mail van 2 februari 2006 aan de man heeft laten weten dat zij een verdelingsprocedure zal starten bij de rechtbank. Hieruit kan worden afgeleid dat de vrouw zich niet heeft neergelegd bij toedeling van de woning aan de man.

De rechtbank stelt voorop dat de woning nu wordt verdeeld, waarbij de huidige waarde moet worden aangehouden. De redelijkheid en billijkheid kunnen rechtvaardigen dat van een andere waardepeildatum wordt uitgegaan. De rechtbank ziet daarvoor in de omstandigheden van dit geval onvoldoende aanleiding. Dat partijen lange tijd geleden gescheiden zijn en de man sindsdien alleen in de woning woont en alle kosten daarvoor betaalt, is niet voldoende. De man wist dat de vrouw zich niet had neergelegd bij een toedeling aan hem. De vrouw was bovendien al die tijd eigenaar en ook draagplichtig voor de hypothecaire geldlening en ook dit was bekend aan de man. Een en ander betekent dat bij de verdeling van de woning van de actuele waarde moet worden uitgegaan.

De rechtbank zal in het dictum bepalen dat de woning aan de man wordt toegedeeld onder de opschortende voorwaarde dat hij binnen een termijn van drie maanden na taxatiedatum aan de vrouw aantoonst dat hij in staat is (i) de volledige eigendom van de woning te verkrijgen tegen betaling van de helft van de overwaarde (getaxeerde waarde -/- hypotheekschuld) aan de vrouw en (ii) de vrouw te doen ontslaan uit de hoofdelijke aansprakelijkheid voor de hypotheekschuld. Als het hem niet lukt om de benodigde financiering te krijgen, moet de woning worden verkocht aan een derde. De rechtbank zal in het dictum bepalen op welke wijze dit alsdan moet geschieden.

Aan de hypothecaire geldlening was een bij (de toenmalige) VSB-Bank afgesloten levensverzekering gekoppeld. Tussen partijen is niet in geschil dat de vrouw tot aan de echtscheiding in oktober 2004 heeft bijgedragen aan betaling van de premies en dat nadien alleen de man de betaling van de premies op zich heeft genomen. Gelet hierop acht de rechtbank het redelijk dat de waardestijging van de levensverzekering vanaf oktober 2004 alleen voor de man is. De vrouw heeft recht op de helft van het bedrag dat was opgebouwd tot de datum waarop alleen de man de premie voor de levensverzekering is gaan betalen, te weten 1 oktober 2004. Het restant komt toe aan de man. Er zijn geen stukken ingebracht waaruit

blijkt wat de waarde van de polis was op 1 oktober 2004. Partijen dienen daarom bij ABN AMRO Bank (die VSB-Bank heeft overgenomen) op te vragen wat de waarde was van de polis per deze datum. Vaststaat dat de man na de echtscheiding in de woning is blijven wonen en dat hij sindsdien de maandelijkse hypotheekrente en de overige eigenaarslasten voldoet. Voorts staat vast dat de man nooit een gebruiksvergoeding aan de vrouw heeft betaald. De rechtbank acht het redelijk en billijk om de gebruiksvergoeding die de man aan de vrouw verschuldigd is weg te strepen tegen de bijdrage in de eigenaarslasten van de woning die in beginsel voor rekening komt van de vrouw. Gelet op het voorgaande hebben partijen niets meer van elkaar te vorderen op dit punt.

De rechtbank oordeelt dat de Audi nooit is verdeeld. Niet is komen vast te staan dat partijen na de echtscheiding afspraken hebben gemaakt over toedeling van de auto aan één van partijen. De vrouw heeft niet betwist dat de dochter van partijen haar in de Audi heeft rondgereden. De auto is inmiddels naar de sloop gebracht en heeft thans geen waarde meer. Nu niets meer te verdelen valt met betrekking tot de Audi, zal de vordering van de vrouw worden afgewezen. De rechtbank merkt in dit verband op dat de vrouw in een door haar overgelegde brief van 3 oktober 2023 heeft benoemd dat als de Audi nu wordt verdeeld, moet worden uitgegaan van waarde nihil.

Het vorenstaande leidt tot de slotsom dat de man, indien hij de woning overneemt, aan de vrouw verschuldigd is de helft van de overwaarde van de woning (de taxatiewaarde minus de hypothecaire lening), vermeerderd met de helft van de waarde van de levensverzekeringsspolis per 1 oktober 2004. De vrouw is aan de man verschuldigd een bedrag van € 9.076,02 (de helft van de door de man afgeloste schuld en rente uit hoofde van de lening bij de Ribank sinds november 2004). Nu de waarde van de levensverzekeringsspolis per 1 oktober 2004 en de taxatiewaarde van de woning nog niet bekend zijn, kan de rechtbank nog geen concreet bedrag vaststellen dat de man – na verrekening van de vorderingen over en weer – aan de vrouw dient te voldoen.

Indien de woning wordt verkocht aan een derde, dient de overwaarde tussen partijen bij helfte te worden verdeeld, onder verrekening van de aan de vrouw toekomende helft van de waarde van de levensverzekeringsspolis per 1 oktober 2004 en de aan de man toekomende regresvordering ten bedrage van € 9.076,02. Ook in deze situatie geldt dat de rechtbank nog niet concreet kan vaststellen wat partijen elkaar over en weer verschuldigd zijn.

De vrouw heeft gevorderd de man te veroordelen om de vereiste medewerking te verlenen aan het verevenen over en weer van de wederzijds tijdens het huwelijk opgebouwde aanspraken op ouderdomspensioen(en) en/of bijzonder partnerpensioenen. De man heeft geen bezwaar tegen de verevening van de pensioenen.

Tijdens de mondelinge behandeling heeft de advocaat van de man gezegd dat de man de papieren waarin de pensioenuitvoerder van de echtscheiding op de hoogte wordt gesteld, heeft opgestuurd. De man heeft zelf gezegd dat dit nog niet is gebeurd en hij heeft hiervoor geen reden gegeven. Uit deze gang van zaken mag de vrouw een toezegging van de man afleiden dat hij de betreffende papieren aan de pensioenuitvoerder zal sturen. De advocaat van de vrouw heeft tijdens de mondelinge behandeling gezegd dat de vordering van de vrouw inzake de pensioenen erop ziet dat de man wordt veroordeeld deze papieren op te sturen. De rechtbank zal de man dan ook veroordelen dit te doen, binnen een termijn van twee weken na betekening van dit vonnis. De rechtbank ziet aanleiding om de man te veroordelen om aan de vrouw een dwangsom te betalen van € 250 voor iedere dag dat hij de papieren niet tijdig aan de pensioenuitvoerder heeft opgestuurd, met een maximum van € 10.000.

---

**Instantie:** Rechtbank Den Haag

**Datum uitspraak:** 26-02-2025

**ECLI:** ECLI:NL:RBDHA:2025:3227

**Zaaknummer:** C/09/665374 / HA ZA 24-366

**Rechters:** A.C. Bordes

**Advocaten:** D. van den Bout-Kuhlmann en A. Ramsaroep

**Wetsartikelen:**

RECHTSPRAAK

## **Overgang van onderneming: toewijzing loonvordering en aanmelding bij pensioenfonds**

***Overname van personeel en cliënten na beëindigen Wmo-contract door gemeenten. De kantonrechter oordeelt in kort geding dat sprake is van overgang van onderneming. De loonvorderingen van de (arbeidsongeschikte) werkneemster worden toegewezen. De werkgever moet werkneemster aanmelden bij PFZW. Nadat Arckin werkneemster heeft aangemeld, is het aan het pensioenfonds om de daarvoor verschuldigde premies van Arckin te vorderen.***

Werkneemster is op 23 februari 2015 in dienst getreden bij Chalcedoonzorg Zorg B.V. (hierna: Chalcedoonzorg) als huishoudelijke hulp. Sinds 2023 is werkneemster ziek. Op 17 juni 2024 heeft Arckin B.V. (hierna: Arckin) een e-mail gestuurd waarin is meegedeeld dat een groep medewerkers, onder wie werkneemster, in dienst zou treden bij Arckin. Arckin heeft de medewerkers laten weten dat alle werknemers een arbeidsovereenkomst kregen, behalve werknemers met een actief ziektedossier. Op 6 augustus 2024 heeft de rechtbank Chalcedoonzorg failliet verklaard. De curator heeft werkneemster per 9 augustus 2024 geïnformeerd dat haar arbeidsovereenkomst per 20 september 2024 wordt beëindigd. Het UWV heeft de aanvraag tot een faillissementuitkering van werkneemster afgewezen, omdat werkneemster per 1 juli 2024 in dienst zou zijn getreden van Arckin. De gemachtigde van werkneemster heeft Arckin aangeschreven om achterstallig salaris van werkneemster uit te betalen en een bedrijfsarts in te schakelen. Werkneemster heeft het standpunt ingenomen dat sprake is van overgang van onderneming. Arckin heeft dit betwist. In het onderhavige kort geding vordert werkneemster betaling van loon, aanmelding bij het pensioenfonds en aanverwante vorderingen. Arckin voert aan dat er wel sprake zou zijn geweest van een mogelijke overgang van onderneming, maar dat dit onhoudbaar bleek te zijn. Arckin heeft er slechts zorg voor gedragen dat de combinatie van cliënt en hulpverlener van 1 juli 2024 kon worden voortgezet.

De kantonrechter oordeelt als volgt. Werkneemster heeft een spoedeisend belang nu zij vanaf

1 juni 2024 geen inkomsten meer ontvangt. De kantonrechter overweegt dat de vraag of sprake is van een overgang van onderneming wel degelijk in kort geding kan worden beantwoord. De kantonrechter toetst of sprake is geweest van overgang van onderneming. De groep werknemers die zijn overgegaan worden aangemerkt als duurzame economische eenheid. Arkin voert aan dat Chalcedoonzorg geen functionele autonomie meer had, omdat zij per 1 januari 2024 geen contract meer had. Dat argument gaat niet op, omdat het enkele feit dat Clacedoonzorg op 1 januari 2024 geen contract meer had, niet afdoet aan haar functionele economie. Tussen partijen is niet in geschil dat sprake is van een fusie of splitsing. De kantonrechter oordeelt eveneens dat de economische identiteit haar identiteit heeft behouden. Het handelen van Arkin en Clacedoonzorg was er, gelet op de omstandigheden, op gericht om de cliënten en de huishoudelijke hulpmedewerkers te laten overgaan naar Arkin. Dat er geen ((im)materiële) activa zijn overgenomen acht de kantonrechter niet relevant. De eenheid bestond slechts uit arbeidskrachten die huishoudelijke hulp verrichten. Bij een overgang van onderneming gaan de rechten en verplichtingen uit een arbeidsovereenkomst mee over. De kantonrechter gaat niet mee in het standpunt van Arkin dat werkneemster, die inmiddels al anderhalf jaar arbeidsongeschikt was, niet meer organisatorisch verbonden was met Chalcedoonzorg. De loonvorderingen van werkneemster worden toegewezen. De wettelijke verhoging wordt gematigd tot 25%. De vordering tot afdracht van premies aan het pensioenfonds zal de kantonrechter afwijzen. Nadat Arkin werkneemster heeft aangemeld, is het aan het pensioenfonds om de daarvoor verschuldigde premies van Arkin te vorderen. Arkin wordt in de proceskosten veroordeeld.

---

**Instantie:** Rechtbank Noord-Nederland

**Datum uitspraak:** 26-02-2025

**ECLI:** ECLI:NL:RBNNE:2025:856

**Zaaknummer:** 11499047 \ VV EXPL 25-4

**Rechters:** A. van der Meer

**Advocaten:** mr. M. Lui en R. Nijdam

**Wetsartikelen:** 7:662 B

RECHTSPRAAK

## **Werknemer heeft onvoldoende gesteld voor toepassing cao- en pensioenverplichtingen werkgever**

***Geschil tussen werknemer en werkgever over toepasselijkheid cao- en pensioenverplichtingen. De kantonrechter oordeelt dat voor de periodes van algemeenverbindendverklaring van de cao deze van toepassing is op de arbeidsovereenkomst. Desondanks is de gevorderde verklaring voor recht dat de cao van toepassing is niet toewijsbaar, omdat deze te algemeen is geformuleerd. Anders dan werknemer stelt, is het geen feit van algemene bekendheid dat een onderneming zoals Witran die voert, op grond van het verplichtstellingsbesluit onder de werkingssfeer van het Pensioenfonds Metaal en Techniek valt.***

Werknemer is op 22 april 2013 bij Witran B.V. in dienst getreden als algemeen medewerker. Witran is een onderneming die zich bezighoudt met de verhuur van lichte bedrijfswagens en busjes. Witran heeft één alleen/zelfstandig bestuurder en enig aandeelhouder (hierna: X). X heeft ook één alleen/zelfstandig bestuurder en enig aandeelhouder (hierna: Y). Y is daarnaast als werknemer in dienst van Radar. De verhoudingen tussen enerzijds werknemer en anderzijds zijn zus (die ook werkzaam is voor Witran) en Y zijn sinds enige tijd ernstig bekoeld. Op 3 november 2023 heeft de adviseur van werknemer een e-mail gestuurd aan Radar/Y, waarin hij stelt dat tijdens een gesprek met Y op 6 augustus 2023 is gebleken dat er 'van alles mis was' en dat Y tijdens dat gesprek heeft toegezegd dat hij zijn verplichtingen voortvloeiend uit goed werkgeverschap zou nakomen. Op 13 november 2023 heeft de adviseur opnieuw een e-mail naar Radar gestuurd waarin hij Y beticht van het verkondigen van onwaarheden en slecht werkgeverschap. De gemachtigde van werknemer heeft bij brief van 2 december 2023 Witran gesommeerd tot betaling van € 36.500 aan achterstallig loon. Bij e-mail van 24 januari 2024 heeft Y (namens Witran) aan werknemer medegedeeld dat een bedrag van € 23.156,17 aan werknemer zal worden betaald. In deze procedure vordert werknemer onder meer voor recht te verklaren dat X en Y een onrechtmatige daad jegens werknemer

hebben gepleegd, de cao voor het Motorvoertuigenbedrijf en Tweewielerbedrijf (hierna: de cao) van toepassing is en de bedrijfstak (PMT-)pensioen- en overige verplicht gestelde regelingen dienen te worden toegepast. Daarnaast vordert werknemer Witran te veroordelen tot betaling van het netto-equivalent van in totaal € 24.443,40 brutoloon en € 23.156,17 nettoloon.

De kantonrechter oordeelt als volgt. Het is vaste rechtspraak dat een bestuurder van een rechtspersoon alleen dan onrechtmatig handelt jegens een schuldeiser van de rechtspersoon wanneer die bestuurder daarvan een voldoende ernstig verwijt gemaakt kan worden. Uit de stellingen van werknemer blijkt niet dat aan deze maatstaf is voldaan. Zo voert werknemer aan dat Witran haar verplichtingen uit de arbeidsovereenkomst niet is nagekomen en dat X/Y daarvan een verwijt gemaakt kan worden. Dat is in het licht van voornoemde vaste rechtspraak onvoldoende om tot de conclusie te komen dat X en Y onrechtmatig jegens hem gehandeld hebben. De gevorderde verklaring voor recht wordt afgewezen.

Het enkele feit dat Witran voldoet aan het bepaalde in artikel 1 van de cao is onvoldoende om tot toepasselijkheid van de cao op de arbeidsovereenkomst met werknemer te kunnen concluderen. De arbeidsovereenkomst bevat immers geen beding waarin staat dat de cao van toepassing is en Witran is een 'ongeorganiseerde werkgever'. Toch kan dit Witran niet (helemaal) baten. Het staat vast dat (delen van) deze cao voor diverse periodes algemeen verbindend verklaard zijn. Voor die periodes zijn de algemeen verbindend verklaarde onderdelen van die cao wel van toepassing op de arbeidsovereenkomst tussen Witran en werknemer. Hieruit volgt dat de gevorderde verklaring voor recht niet toewijsbaar is omdat deze veel te algemeen geformuleerd is. Er kan immers niet worden gezegd dat de cao volledig en zonder nadere afbakening in tijd steeds op de arbeidsovereenkomst tussen Witran en werknemer van toepassing is (geweest). Werknemer heeft daar te weinig voor gesteld.

Anders dan werknemer stelt, is het helemaal geen feit van algemene bekendheid dat een onderneming zoals Witran die voert op grond van het verplichtstellingsbesluit onder de werkingssfeer van het Pensioenfonds Metaal en Techniek valt. Het had op de weg van werknemer gelegen om specifiek aan te wijzen op grond van welke bepaling van dat besluit Witran onder die werkingssfeer valt. Dat heeft werknemer niet gedaan. De kantonrechter kan uit het besluit (*Stcrt.* 2015, 11859) in ieder geval niet opmaken dat de arbeidsovereenkomst tussen Witran en werknemer onder die werkingssfeer valt. De gevorderde verklaring voor recht is in zoverre niet toewijsbaar.

Ter onderbouwing van zijn vordering tot het netto-equivalent van € 24.443,40 brutoloon, heeft werknemer aangevoerd dat deze loonvordering ziet op de periode van maart 2018 tot en met oktober 2019. Partijen zijn het erover eens dat Witran in die periode aan werknemer het

loon heeft uitbetaald op basis van een parttime dienstverband. Werknemer stelt nu dat hij in deze periode niet parttime maar fulltime heeft gewerkt. Dat werknemer over deze periode recht heeft gehad op betaling van het loon op basis van een fulltimedienstverband, heeft hij naar het oordeel van de kantonrechter niet aan kunnen tonen. Het enkele feit dat een werknemer meer uren werkt dan is overeengekomen, impliceert niet dat hij recht heeft op betaling van het loon over die meeruren. Ten overvloede overweegt de kantonrechter dat Witran voor een groot deel van deze vordering van werknemer terecht een beroep op verjaring doet. Tot slot is de kantonrechter van oordeel dat Witran met succes (subsidiar) een beroep doet op rechtsverwerking. De vordering wordt afgewezen. De kantonrechter veroordeelt Witran wel tot betaling aan werknemer van een bedrag van € 21.346,17, met dien verstande dat daarop in mindering strekt de reeds aan werknemer verrichte (deel)betalingen.

---

**Instantie:** Rechtbank Limburg

**Datum uitspraak:** 12-03-2025

**ECLI:** ECLI:NL:RBLIM:2025:2456

**Zaaknummer:** 11089063 \ CV EXPL 24-2253

**Rechters:** P.H.M. Kuster

**Advocaten:** R.L.G.J. Eikelboom en M.J.A. Gaber

**Wetsartikelen:**

RECHTSPRAAK

**Werkzaamheden kwalificeren als arbeidsovereenkomst, geen ontslag op staande voet of ontbinding, wel recht op loon en deelname aan pensioenregeling**

***Geschil over de vraag of betrokkene op basis van opdracht of arbeidsovereenkomst werkzaam is geweest. De kantonrechter kwalificeert de overeenkomst vanaf 1 oktober 2024 als een arbeidsovereenkomst. Hij oordeelt dat het ontslag op staande voet niet rechtsgeldig is en wijst S4M's verzoek tot ontbinding af. De werknemer heeft recht op loon, vakantiedagen en pensioenopbouw bij NN.***

S4M levert, reinigt, onderhoudt en vervangt persoonlijke beschermingsmiddelen, onder andere op het terrein van Tata Steel. Sinds 25 december 2022 verricht werknemer werkzaamheden voor S4M, waaronder het ophalen en distribueren van apparatuur en beschermingsmiddelen. S4M heeft werknemer op 7 februari 2023 bevestigd dat hij als zzp'er zou starten en stelde daarbij een uurtarief en toeslagen vast. In oktober 2024 heeft S4M werknemer een arbeidsovereenkomst aangeboden, die hij niet heeft aanvaard. Op 6 november 2024 ontstond een discussie over het werken met mogelijk met Chroom-6 besmet materiaal. Op 11 november 2024 heeft S4M de samenwerking per direct beëindigd. Werknemer verzoekt primair om voor recht te verklaren dat sprake was van een arbeidsovereenkomst, het ontslag op staande voet te vernietigen en S4M te veroordelen tot loonbetaling en betaling van achterstallig vakantiegeld over 2023 en 2024, vermeerderd met de wettelijke verhoging. Daarnaast verzoekt hij te verklaren dat zijn aanspraak op 68 vakantiedagen niet is komen te vervallen en S4M te verplichten tot nakoming van de onderbrengingsplicht uit artikel 23 Pensioenwet. Subsidiair verzoekt werknemer om toekenning van een transitievergoeding, een vergoeding wegens onregelmatige opzegging, een billijke vergoeding en uitbetaling van vakantiegeld en vakantiedagen. Tevens wenst hij een afschrift van de pensioenregeling en een verklaring voor recht dat deze op hem van toepassing is. Hij stelt dat sprake was van een arbeidsovereenkomst en dat het ontslag niet rechtsgeldig was, aangezien er geen dringende

reden bestond. Zijn weigering om blootgesteld te worden aan Chroom-6 kan hem niet worden verweten vanwege de gezondheidsrisico's. S4M betwist dat sprake was van een arbeidsovereenkomst en stelt dat werknemer als zzp'er heeft gewerkt met de bijbehorende vrijheden. Het in oktober 2024 aangeboden dienstverband toont volgens S4M aan dat de samenwerking tot dat moment geen arbeidsovereenkomst betrof. Nu werknemer dit aanbod heeft geweigerd, kan geen arbeidsovereenkomst worden aangenomen. Voorwaardelijk verzoekt S4M, indien een arbeidsovereenkomst wordt aangenomen, om ontbinding op de e-grond dan wel de g-grond. Volgens S4M heeft werknemer verwijtbaar gehandeld door zonder geldige reden werkzaamheden te weigeren en is de arbeidsverhouding ernstig en duurzaam verstoord.

De kantonrechter oordeelt dat de overeenkomst tussen werknemer en S4M met ingang van 1 oktober 2024 als een arbeidsovereenkomst moet worden gekwalificeerd. Hoewel partijen aanvankelijk een samenwerking als zzp'er aangingen, is de feitelijke uitvoering gaandeweg gewijzigd. Werknemer verricht gedurende bijna twee jaar fulltime werkzaamheden die raken aan de kernactiviteiten van S4M, voert deze persoonlijk uit zonder commercieel risico en is volledig ingebed in de organisatie. Hij neemt deel aan bedrijfsactiviteiten, teamvergaderingen en draagt S4M-bedrijfskleding. De evolutie van de werkzaamheden naar een structureel karakter, gecombineerd met de instructiebehoefte vanuit S4M, leidt ertoe dat de arbeidsovereenkomst op enig moment is ontstaan. Het aanbod van S4M in oktober 2024 om werknemer in dienst te nemen bevestigt dit. De afwijzing van dit aanbod door werknemer staat aan de kwalificatie als arbeidsovereenkomst niet in de weg, omdat dwingend recht hierop van toepassing is. De omstandigheid dat betaling via facturen plaatsvindt, is van ondergeschikt belang, nu dit slechts voortvloeit uit de aanvankelijke bedoeling van partijen.

S4M beëindigt de samenwerking op 11 november 2024 per direct. De kantonrechter kwalificeert dit als een ontslag op staande voet en oordeelt dat een dringende reden ontbreekt, waardoor het ontslag niet rechtsgeldig is. De vernietiging van het ontslag heeft tot gevolg dat de arbeidsovereenkomst voortduurt en werknemer recht heeft op loon. Omdat geen werknemersloon is overeengekomen, wordt aansluiting gezocht bij het binnen S4M gebruikelijke salaris. De kantonrechter stelt het loon vast op € 3.350 bruto per maand, exclusief 8% vakantiegeld, overeenkomstig het aanbod dat werknemer in oktober 2024 heeft ontvangen en vergelijkbaar met andere werknemers in een soortgelijke functie. De wettelijke verhoging wordt afgewezen, nu S4M niet verweten kan worden dat zij niet tijdig heeft betaald. Het verzoek van werknemer om achterstallig vakantiegeld over 2023 en 2024 wordt afgewezen, omdat het hogere zzp-tarief reeds een compensatie omvatte voor niet-genoten vakantiedagen. Over de periode vanaf 1 oktober 2024 heeft werknemer recht op vakantiedagen naar rato van het binnen S4M geldende beleid, te weten 4,98 wettelijke en 3,3 bovenwettelijke

vakantiedagen. Daarnaast heeft werknemer recht op pensioenopbouw binnen de regeling van S4M bij Nationale Nederlanden. S4M wordt veroordeeld om de pensioenregeling na te leven en werknemer een afschrift daarvan te verstrekken.

Het verzoek van S4M tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst wordt afgewezen. De kantonrechter oordeelt dat geen sprake is van verwijtbaar handelen, nu onvoldoende is onderbouwd dat werknemer een redelijke instructie heeft geweigerd. De weigering om met mogelijk door Chroom-6 besmet materiaal te werken betreft slechts een klein deel van de werkzaamheden en kan geen ontbinding rechtvaardigen. Evenmin is sprake van een ernstig en duurzaam verstoorde arbeidsrelatie. Hoewel de afwijzing van het dienstverband en de discussie over Chroom-6 de verhouding hebben beïnvloed, had S4M het gesprek met werknemer moeten voortzetten. Nu bovendien niet is onderzocht of herplaatsing mogelijk was, ontbreekt een redelijke grond voor ontbinding. Dit betekent dat partijen de arbeidsovereenkomst moeten voortzetten tegen de arbeidsvoorwaarden zoals aangeboden in oktober 2024. Het onbepaalde verzoek van S4M tot terugvordering van onverschuldigde betalingen wordt afgewezen wegens gebrek aan duidelijkheid. Omdat S4M in het ongelijk wordt gesteld, dient zij de proceskosten van werknemer te dragen.

---

**Instantie:** Rechtbank Noord-Holland

**Datum uitspraak:** 20-03-2025

**ECLI:** ECLI:NL:RBNHO:2025:2943

**Zaaknummer:** 11494107

**Rechters:** M. Woerdman

**Advocaten:** J.T. Willemsen, L. Biemond, J. Croonen en N.D. van der Valk

**Wetsartikelen:** 7:610 BW , 7:677 BW en 7:671b BW

RECHTSPRAAK

## **DNB mocht verbod collectieve waardeoverdracht pensioenfondsen openbaar maken**

***Een gesloten ondernemingspensioenfonds had verzocht om collectieve waardeoverdracht in verband met liquidatie. DNB had een verbod opgelegd en kenbaar gemaakt dat te publiceren. Daartegen protesteert het fonds. DNB heeft volgens de rechtbank een juiste belangenafweging gemaakt. De oplegging van een verbod is aan te merken als een bestuurlijke sanctie en DNB is bevoegd tot openbaarmaking hiervan. Niet is gebleken dat de te verwachten schade en/of nadelige gevolgen door de openbaarmaking zodanig zijn dat het algemeen belang bij openbaarmaking daarvoor moet wijken. Het besluit tot openbaarmaking is niet in strijd met het evenredigheidsbeginsel. Het verzoek wordt afgewezen.***

Ondernemingspensioenfondsen (verzoekster) voert een gesloten uitkeringsregeling uit. Dat wil zeggen dat de regeling niet meer openstaat voor nieuwe toetreders. Huidige werknemers van verzoekster bouwen hun pensioen op bij een ander pensioenfonds.

Verzoekster heeft besloten te gaan liquideren. Op grond van artikel 84, eerste lid, van de Pensioenwet (Pw) is een pensioenuitvoerder in een dergelijk geval verplicht tot (collectieve) waardeoverdracht (CWO) aan een andere pensioenuitvoerder. Op grond van artikel 84, tweede lid, onder a, van de Pw geldt als voorwaarde dat de pensioenuitvoerder het voornemen tot CWO uiterlijk drie maanden voor de beoogde datum van de waardeoverdracht schriftelijk meldt aan de toezichthouder (DNB).

Op 12 januari 2024 heeft verzoekster aan DNB gemeld dat zij haar pensioenverplichtingen wil overdragen aan een verzekeraar door middel van een buy-in en daaropvolgende buy-out. Dit komt erop neer dat verzoekster een garantiecontract afsluit bij een verzekeraar om vervolgens de pensioenverplichtingen over te dragen aan dezelfde verzekeraar. Verzoekster is

voornemens tot CWO over te gaan van de pensioenaanspraken en -rechten van de gewezen deelnemers en pensioengerechtigden (pensioendeelnemers) behorende bij verzoekster naar verzekeraar 1 of verzekeraar 2. Uit de door verzoekster verstrekte informatie blijkt dat de door haar te betalen koopsom voor de overdracht lager is dan het totale pensioenvermogen.

Verzoekster heeft ervoor gekozen het resterende vermogen aan te wenden om bij de verzekeraar een (hoge) eenmalige indexatie van 13,52% en een vaste jaarlijkse indexatie van 0,56% in te kopen. Daarnaast heeft verzoekster bij DNB ook het voornemen gemeld tot CWO van de pensioenaanspraken van de gewezen deelnemers die nog in dienst zijn bij verzoekster naar [Pensioenfonds]. Deze beide CWO's zullen hierna samen worden aangeduid als 'CWO'.

Bij het verbodsbesluit heeft DNB aan verzoekster een verbod op CWO gegeven wegens overtreding van artikel 105, tweede lid, van de Pw. DNB heeft vastgesteld dat het bestuur van verzoekster in haar besluit tot CWO, en het door verzoekster ingestelde verantwoordingsorgaan (VO) in haar positieve advisering over dit besluit, onvoldoende heeft onderbouwd dat het besluit, gelet op de combinatie van de keuze voor de verzekeraar en de hoge eenmalige indexatie, een evenwichtig besluit is. De wijze waarop het (resterende) vermogen wordt aangewend voor indexatie leidt namelijk tot aanzienlijke en scheef verdeelde effecten en komen voornamelijk ten goede van de oudere pensioendeelnemers. Uit de berekeningen van verzoekster blijkt dat deelnemers ouder dan 40-50 jaar er door de gekozen indexatie ongeveer 6-10% op vooruit gaan, de oudste pensioendeelnemers gaan er ongeveer 13% op vooruit terwijl de jongste pensioendeelnemers er 0% op vooruit gaan. Daarnaast wijkt het bestuur van verzoekster met de voorgenen CWO af van haar indexatieambitie en de gecommuniceerde indexatieverwachtingen. De door verzoekster geboden mogelijkheid (opt out) voor een deel van de pensioendeelnemers om hun poliswaarde over te laten dragen aan [Pensioenfonds] – waar ook hun huidige pensioenopbouw momenteel plaatsvindt – kan niet bijdragen aan de evenwichtigheid van het CWO-besluit. Hierbij is immers niet betrokken dat de jongere leeftijdscohorten ten opzichte van de oudere leeftijdscohorten relatief weinig vermogen krijgen toebedeeld.

Bij het bestreden besluit heeft DNB besloten tot openbaarmaking van het verbodsbesluit. Op grond van artikel 185, eerste lid, van de Pw is DNB in beginsel verplicht een besluit tot het opleggen van een bestuurlijke sanctie openbaar te maken, zodra dat besluit onherroepelijk is geworden. Verzoekster heeft geen bezwaar gemaakt tegen het verbodsbesluit, zodat dit besluit onherroepelijk is geworden. Er bestaat volgens DNB geen aanleiding om op grond van artikel 185, derde lid, van de Pw de openbaarmaking uit te stellen, geanonimiseerd plaats te laten vinden of in zijn geheel van openbaarmaking af te zien.

De voorzieningenrechter begrijpt het betoog van verzoekster aldus dat zij zich op het standpunt stelt dat zij geen bepaling van de Pw heeft overtreden en dat er daarom geen sprake

is van het opleggen van een verbod in de zin van artikel 185, tweede lid, van de Pw. Daarnaast heeft zij gevolg gegeven aan het door DNB opgelegde verbod zodat van overtreding van het verbodsbesluit geen sprake is. Volgens verzoekster was DNB daarom niet bevoegd om over te gaan tot openbaarmaking van het verbodsbesluit.

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter miskent verzoekster hiermee dat DNB aan het verbodsbesluit ten grondslag heeft gelegd dat zij artikel 105, tweede lid, van de Pw heeft overtreden. Het betoog van verzoekster kan reeds hierom niet slagen. Ook de stelling van verzoekster dat zij het verbod niet heeft overtreden, kan niet tot een ander oordeel leiden. Dit betoog mist namelijk relevantie en de voorzieningenrechter stelt vast dat DNB dit ook niet aan verzoekster heeft tegengeworpen.

De voorzieningenrechter stelt vast dat dat DNB de door de wetgever beoogde doelen van openbaarmaking kenbaar bij het bestreden besluit heeft betrokken. DNB heeft zich hierbij terecht op het standpunt gesteld dat de maatschappelijke belangen bij openbaarmaking zo zwaar wegen dat publicatie niet hoeft te worden uitgesteld of geanonimiseerd hoeft plaats te vinden. De door verzoekster aangedragen feiten en omstandigheden vormen geen aanleiding voor een andere conclusie.

De omstandigheid dat verzoekster het opgelegde verbod snel heeft opgevolgd, leidt bij de voorzieningenrechter niet tot een ander oordeel. Verzoekster heeft in dit kader gewezen op de parlementaire geschiedenis bij artikel 185 van de Pw. Uit de memorie van toelichting bij artikel 185 van de Pw<sup>3</sup> volgt – bij wijze van voorbeeld – dat volledige openbaarmaking onevenredig kan zijn als een overtreder snel gevolg heeft gegeven aan een aanwijzing of last onder dwangsom, en het belang dat met de openbaarmaking van de identiteit van de pensioenuitvoerder of natuurlijk persoon is gediend niet in het gedrang komt indien wordt overgegaan tot openbaarmaking zonder vermelding van de naam van de pensioenuitvoerder of natuurlijk persoon. DNB heeft zich hierover terecht op het standpunt gesteld dat deze situatie zich hier niet voordoet aangezien er in dit geval nog wel belang bestaat bij kennisneming van de identiteit van verzoekster, in het bijzonder voor de pensioen- en aanspraakgerechtigden van verzoekster. Het is aannemelijk dat zij bij geanonimiseerde openbaarmaking hiervan minder snel kennis zullen nemen. De (beknopte) berichtgeving in [naam tijdschrift] is niet op één lijn te stellen met de wettelijk voorgeschreven openbaarmaking van het verbodsbesluit. Uit het artikel blijkt niet welke specifieke overwegingen ten grondslag hebben gelegen aan het verbodsbesluit. De voorzieningenrechter volgt verzoekster niet in haar betoog dat het brede publiek in dit geval al (voldoende) op hoogte is gesteld.

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is ook de enkele omstandigheid dat de openbaarmaking mogelijk zal leiden tot (enige) onrust bij haar pensioen- en aanspraakgerechtigden onvoldoende om de openbaarmaking ook onevenredig te achten. Verzoekster heeft nagelaten te concretiseren waarom openbaarmaking in dit geval tot onevenredige schade zal leiden. Hierbij betreft de voorzieningenrechter dat DNB zich bereid heeft verklaard om, indien verzoekster hiermee instemt, het nieuwsbericht aan te passen door hierin te vermelden dat [vertrouwelijke tekst]. Hiermee wordt meer context geboden aan de pensioen- en aanspraakgerechtigden en aan het brede publiek.

De voorzieningenrechter volgt verzoekster niet in haar betoog dat het gegeven dat DNB niet eerder een verbod tot CWO openbaar heeft gemaakt leidt tot zwaardere eisen voor de motivering. DNB komt pas sinds 13 januari 2019 de bevoegdheid toe om op grond van artikel 185 Pw een besluit tot oplegging van een verbod openbaar te maken. Sindsdien heeft DNB slechts één keer eerder een verbod opgelegd, maar dat verbodsbesluit is per abuis niet openbaar gemaakt. Het is vaste rechtspraak dat een bestuursorgaan niet gehouden is om een gemaakte fout te (blijven) herhalen. Van strijd met het rechtszekerheidsbeginsel, zoals verzoekster stelt, is geen sprake.

Niet is gebleken dat DNB op enig moment uitlatingen heeft gedaan waaruit verzoekster kon of mocht afleiden dat niet zou worden overgegaan tot openbaarmaking van het verbodsbesluit. De voorzieningenrechter volgt verzoekster tot slot niet in het standpunt dat DNB haar had moeten wijzen op de mogelijkheid om de voorgenomen CWO in te trekken teneinde te voorkomen dat een eventueel verbod daartoe openbaar zou worden gemaakt. DNB heeft zich hierover terecht op het standpunt gesteld dat verzoekster een professionele partij is en dat het op haar weg ligt om zich (te laten) informeren over mogelijke gevolgen van een procedure. Het voorgaande kan niet leiden tot de conclusie dat DNB aanleiding had moeten zien om de openbaarmaking uit te stellen of in geanonimiseerde vorm te laten plaatsvinden.

Gelet op het voorgaande komt de voorzieningenrechter tot het oordeel dat DNB zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat niet is gebleken dat openbaarmaking leidt tot een individuele, bijzondere situatie waarbij te verwachten schade voor verzoekster zodanig uitzonderlijk is dat het maatschappelijke belang daarvoor moet wijken.

---

**Instantie:** Rechtbank Rotterdam

**Datum uitspraak:** 27-03-2025

**ECLI:** ECLI:NL:RBROT:2025:3911

**Zaaknummer:** ROT 24/10816

**Rechters:** P. Vrolijk

**Advocaten:** G.R. Derksen, C. de Rond en W.J. Poot

**Wetsartikelen:** 84 Pw

RECHTSPRAAK

**Pensioenregeling verzekeraar mag bij gelijke aanspraken door bedrijfstakpensioenfonds doorgevoerde korting in mindering brengen vóór indexatie**

***De pensioenregeling van de onderneming is ondergebracht bij een verzekeraar en kent een garantieregeling en een excedentregeling. De garantieregeling houdt in dat de te verwerven pensioenaanspraken gelijk zijn aan die bij het bedrijfstakpensioenfonds PMT. Tevens kent de regeling een bepaling over het waardevast of welvaartsvast houden van de aanspraken. De rechtbank komt op basis van de cao-uitleg tot het oordeel dat ‘gelijke’ aanspraken betekent dat een door het BPF op de pensioenaanspraken toegepaste korting als bedoeld in artikel 134 Pensioenwet eerst ingelopen moet worden alvorens weer (volledige) indexatie toegekend hoeft te worden. Voor de excedentregeling geldt dat indexatie hiervan afhankelijk is van overrente, die er niet is geweest.***

Eiser 1 is van 1 augustus 1977 tot en met 31 december 2007 in dienst geweest bij Stellantis. Hij ontvangt sinds 1 januari 2008 van Aegon een pensioenuitkering uit hoofde van de garantieregeling en beide excedentregelingen.

Eiser 2 is van 1 februari 1991 tot en met 30 april 2008 in dienst geweest bij Stellantis. Hij is niet gepensioneerd of AOW-gerechtigd. Hij is een gewezen deelnemer en heeft pensioenaanspraken bij Aegon uit hoofde van de garantie- en de excedentregeling 2006. De ingangsdatum van zijn uitkering is (vooralsnog) 1 mei 2027.

Eiser 3 is van 1978 tot 1 april 2012 in dienst geweest bij Stellantis. Hij is per 1 april 2012 met pensioen gegaan en ontvangt sindsdien van Aegon een pensioenuitkering uit hoofde van de garantie- en de excedentregeling 1999.

Eiser 4 is van 1 juli 1966 tot 1 april 2011 in dienst geweest bij Stellantis. Hij is per 1 april 2011 met pensioen gegaan en ontvangt sindsdien van Aegon een pensioenuitkering uit hoofde van de garantie- en de excedentregeling 1999.

In 2013 heeft PMT op de pensioenen een korting doorgevoerd van 6,3% en in 2014 van 0,4%. Per 1 oktober 2022 heeft PMT een indexering doorgevoerd van 1,29%, per 1 januari 2023 van 4,2% en per 1 juni 2024 van 3,2%.

Van 2009 tot heden heeft Aegon de pensioenaanspraken van eisers niet gewijzigd. Aegon heeft noch de kortingen in 2013 en 2014 noch de indexeringen in 2022, 2023 en 2024 doorgevoerd.

Eisers hebben, voor zover voor de beoordeling van belang, samengevat het volgende aan hun vorderingen ten grondslag gelegd. In de samenvatting behorende bij de garantieregeling 1994 staat dat de garantieregeling waardevast wordt gehouden door aanpassing aan de stijging van het consumentenprijsindexcijfer (CPI), zoals vastgesteld door het CBS. De garantieregeling gaat dus uit van een onvoorwaardelijke jaarlijkse indexering. Dit betekent dat eisers recht hadden op jaarlijkse aanpassing van hun pensioen conform het CPI. Het is Aegon als pensioenverzekeraar op grond van artikel 134 Pensioenwet verboden om een korting door te voeren op een pensioenuitkering. Het doorvoeren van kortingen door middel van het niet uitvoeren van indexeringen is een verkapte korting en in strijd met de (strekking en bedoeling van de) Pensioenwet.

De PMT-regeling is ook van toepassing op de excedentregelingen, zodat ook de excedentregelingen moeten worden geïndexeerd conform de PMT-norm.

De kantonrechter is van oordeel dat uit de tekst van het Pensioenreglement 1994 duidelijk volgt dat voor de garantieregeling de bedoeling is geweest dat werknemers van Stellantis hetzelfde pensioen ontvangen als ware hun pensioen ondergebracht bij PMT. In artikel 2 staat dat de garantieregeling overeenkomt met de pensioenregeling van PMT. In artikel 4 staat dat de pensioenaanspraken die de deelnemer aan het Pensioenreglement 1994 ontleent, gelijk zijn aan de pensioenaanspraken die bij deelneming aan de regeling van PMT zouden worden verkregen. Dat in de samenvatting bij het Pensioenreglement 1994 bij *'Indexering Pensioenen'* staat dat de garantieregeling waardevast wordt gehouden door aanpassing van het pensioen aan de CPI, maakt de objectieve uitleg van dat reglement niet anders. Hieruit volgt niet de bedoeling dat eisers recht hebben op een onvoorwaardelijke jaarlijkse verhoging van hun pensioen met de CPI, omdat in de laatste zin staat dat hun pensioen jaarlijks op 1 januari wordt verhoogd in dezelfde mate als waarin PMT daartoe overgaat. Ook daaruit blijkt de bedoeling om aan te sluiten bij de pensioenregeling van PMT.

Dan is de vraag of Aegon in strijd handelt met artikel 134 Pensioenwet door eerst de door PMT doorgevoerde kortingen uit 2013 en 2014 in te lopen, voordat zij overgaat tot indexatie van de garantieregeling. Bij de beoordeling is van belang dat Aegon een pensioenverzekeraar is en op grond van dat artikel is het een verzekeraar niet toegestaan om pensioenaanspraken of -uitkeringen te korten.

In 2013 en 2014 heeft PMT de pensioenen gekort. Aegon mocht die kortingen niet bij eisers doorvoeren, omdat haar dat als verzekeraar niet is toegestaan. Het gevolg daarvan is dat de pensioenen en aanspraken van deelnemers bij PMT en die van eisers uit elkaar zijn gaan lopen, wat niet in lijn is met de bedoeling om aan te sluiten bij de pensioenregeling van PMT. Eisers hebben daardoor jarenlang ten opzichte van de PMT-regeling een geldelijk voordeel genoten. Dat geldelijk voordeel wordt niet verrekend, eisers behouden dus het geldelijk voordeel dat zij hebben gehad. In juni 2024 heeft PMT de pensioenen geïndexeerd met 3,2%. Aegon heeft het pensioen van eisers per juni 2024 geïndexeerd met 1,651%, om het pensioen van eisers op gelijk niveau te brengen met het pensioen van deelnemers bij PMT. Daarmee wordt naar het oordeel van de kantonrechter voldaan aan de bedoeling van de garantieregeling dat eisers hetzelfde pensioen ontvangen als ware hun pensioen ondergebracht bij PMT. De conclusie is dat geen sprake is van indirect korten van het pensioen van eisers door Aegon ten opzichte van de PMT-regeling door eerst de kortingen uit 2013 en 2014 in te lopen alvorens over te gaan tot indexatie van het pensioen van eisers.

Eisers worden niet gevolgd in hun stelling dat voor de excedentregelingen indexering conform de PMT-norm geldt. De excedentregeling is een vorm van pensioen die PMT niet uitkeert aan haar deelnemers, maar is een aanvullende regeling voor werknemers van Stellantis. Gelet op de aard van de excedentregeling ligt het niet voor de hand dat de PMT-norm wordt gevolgd. Ook de tekst van de Excedentregelingen biedt daarvoor geen enkele aanwijzing. Sterker, daarin staat, zoals Aegon en Stellantis hebben gesteld, dat indexering van de Excedentregelingen afhankelijk is van de overrente. Stellantis en Aegon hebben onweersproken aangevoerd dat er nimmer overrente is gerealiseerd en de excedentregelingen daarom niet zijn geïndexeerd.

De conclusie van bovenstaande is dat de vorderingen van eisers zullen worden afgewezen.

---

**Instantie:** Rechtbank Amsterdam

**Datum uitspraak:** 22-11-2024

**ECLI:** ECLI:NL:RBAMS:2024:8749

**Zaaknummer:** 10923620 \ CV EXPL 24-1448

**Rechters:** J.P.C. van Dam van Isselt

**Advocaten:** A.F. Wilson, P.F. Doornik, M.R. van Gils, A.A. Boutens en N.T. Dempsey

**Wetsartikelen:** 134 Pensioenwet

RECHTSPRAAK

## **Echtscheiding aangehouden wegens pensioenverweer**

***Echtscheiding met nevenvoorzieningen. De man heeft kort voor de zitting een pensioenverweer ex artikel 1:153 BW gedaan. De rechtbank kan op basis van de voorliggende stukken niet beoordelen of een beroep hierop zal slagen, omdat eerst duidelijk moet zijn wat de omvang is van de aanspraak van de man op nabestaandenpensioen van de vrouw. De vrouw is een termijn gegeven om deze informatie door middel van een opgave van haar werkgever te verstrekken en zich uit te laten over welke billijke voorziening haars inziens kan worden getroffen, mocht het beroep op artikel 1:153 BW slagen en zich geen uitzondering in de zin van lid 2 van dit artikel zich voordoet. Aanhouding voor twee maanden.***

Omdat de laatste gewone verblijfplaats van de echtgenoten in Nederland was, en de vrouw daar nog verblijft, komt de Nederlandse rechter met betrekking tot het verzoek tot echtscheiding op grond van artikel 3 a onder ii van de Brussel II ter-verordening (nr. 2019/1111 van de Raad van 25 juni 2019) rechtsmacht toe.

De man stelt in de stukken dat het Nederlands recht niet van toepassing is, maar het Rwandeese recht. Op de zitting heeft de advocaat van de man dit standpunt losgelaten en stemt ermee in dat de Nederlandse rechtbank haar eigen recht toepast. De rechtbank zal krachtens artikel 10:56, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek (BW) Nederlands recht op het verzoek tot echtscheiding toepassen.

Partijen hebben geen ouderschapsplan ingediend zoals wettelijk is vereist. Toch zal de rechtbank het verzoek tot echtscheiding beoordelen omdat het partijen niet gelukt is om op alle punten ten aanzien van de zorg voor de kinderen tot overeenstemming te komen.

De vrouw heeft gesteld dat het huwelijk duurzaam is ontworcht. De man betwist dat sprake is van een duurzame ontworcht en dat dit tot een echtscheiding zou kunnen leiden. Voor de

rechtbank is voldoende vast komen te staan dat het huwelijk duurzaam is ontworcht. Dit staat er dan ook niet aan in de weg om de echtscheiding uit te spreken.

De man heeft in de avond voorafgaand aan de zitting voor het eerst een pensioenverweer opgeworpen. De man stelt dat de echtscheiding niet uitgesproken kan worden alvorens aan hem op grond van artikel 1:153 lid 1 BW een billijke vergoeding wordt toegekend, ter compensatie van het verlies of de ernstige vermindering van zijn aanspraak op bijzonder partnerpensioen ingeval van het vooroverlijden van de vrouw. Hij voert daartoe het volgende aan. De vrouw is werkzaam bij het Internationaal Gerechtshof in Den Haag, een aan de Verenigde Naties (VN) gelieerde organisatie. De pensioenopbouw van de vrouw valt onder de *Regulations, Rules and Pension Adjustment System of the United Nations Joint Staff Pension Fund* (hierna: VN-pensioenreglement). Op basis van de drie laatste salarisstroken van de vrouw stelt de man dat de vrouw een pensioengevend loon van USD 210.327 heeft. Indien partijen gehuwd blijven en ingeval van vooroverlijden van de vrouw behoudt de man zijn aanspraak op dit bijzonder partnerpensioen (art. 34 VN-pensioenreglement). Na de echtscheiding van partijen en ingeval van vooroverlijden van de vrouw na vijftien jaar na de echtscheiding heeft de man hier geen recht meer op, tenzij de vrouw op dat moment nog alimentatieplichtig is voor de man (art. 35bis VN-pensioenreglement). Gezien de leeftijd van de vrouw stelt de man dat het niet onwaarschijnlijk is dat zij niet komt te overlijden binnen vijftien jaar na de echtscheiding en dat het daarnaast onwaarschijnlijk is dat de vrouw dan nog alimentatieplichtig zal zijn voor de man. Bovendien kan volgens de man niet uitgesloten worden dat de vrouw na de echtscheiding opnieuw zal trouwen, met als gevolg dat de man, ingeval van vooroverlijden van de vrouw, op grond van artikel 35bis onder c VN-pensioenreglement het partnerpensioen met een ander zal moeten delen, naar rato van de duur van de respectievelijke huwelijken. De man betwist daarnaast dat voldaan is aan de twee uitzonderingen onder lid 2. Hij kan nooit tot zoveel pensioenopbouw komen als de vrouw met een pensioengevend loon van USD 210.327. Verder betwist de man de beschuldigingen van de vrouw en stelt juist dat de duurzame ontworchtiging van het huwelijk in grote mate aan de vrouw te wijten is. De man verzoekt de procedure aan te houden om de vrouw een termijn te geven om een billijke voorziening te treffen.

De vrouw stelt primair dat de rechtbank het pensioenverweer van de man moet afwijzen, dan wel dat de vrouw nog een termijn gegeven moet worden om zich hierover nader uit te laten. Volgens de vrouw staat niet vast dat de man aanspraak kan maken op een uitkering uit bijzonder partnerpensioen c.q. nabestaandenpensioen indien de vrouw komt te overlijden binnen het huwelijk van partijen. Dit heeft de man niet aangetoond. Verder stelt de vrouw dat, indien zij na vijftien jaar na de echtscheiding komt te overlijden, de man dan vijftien jaar of langer de tijd heeft gehad om ervoor te zorgen dat hij die uitkering uit het

nabestaandenpensioen niet meer nodig heeft. Ingeval de vrouw binnen vijftien jaar komt te overlijden, zal de hypothetische aanspraak die de man heeft op een uitkering uit nabestaandenpensioen niet hoog zijn, gezien de vrouw nog niet lang heeft ingelegd in deze pensioenpot. De hypothetische aanspraak die de man dus mogelijk heeft op nabestaandenpensioen van de vrouw zou dus niet in ernstige mate verminderen of teloorgaan. De vrouw voert daarnaast aan dat voldaan is aan de uitzonderingen onder lid 2 van artikel 1:153 BW. Ten eerste kan van de man redelijkerwijs verwacht worden dat hij ingeval van vooroverlijden van de vrouw zelf voldoende voorzieningen kan treffen. De vrouw stelt dat de man onvoldoende openheid van zaken van zijn volledige inkomen en vermogen heeft gegeven. Hij heeft enkel een arbeidscontract overgelegd en geen loonstroken, waarbij uit niets volgt wat hij verder aan inkomen uit verhuur of vermogen genereert of hoeveel pensioen hij tot nu toe zelf heeft opgebouwd. Op basis van zijn huidige inkomen uit zijn dienstverband, zijn eigen opgebouwde pensioen, zijn inkomsten uit vermogen in Rwanda en elders en zijn leeftijd en verdien capaciteit kan van hem redelijkerwijs verwacht worden dat hij zelf voorzieningen kan treffen. Daarnaast stelt de vrouw dat voldaan is aan de tweede uitzondering, te weten dat de duurzame ontwrichting in overwegende mate aan de man te wijten is. De vrouw stelt dat de man financieel niet bijdraagt en met de vrouw het gesprek hierover niet wil aangaan. Daarnaast voert zij in de stukken aan en heeft zij op de zitting aangegeven dat de man haar heeft verkracht tijdens het huwelijk.

Op grond van artikel 1:153 lid 1 BW kan, indien als gevolg van de verzochte echtscheiding een bestaand vooruitzicht op uitkeringen aan de andere echtgenoot na vooroverlijden van de echtgenoot die het verzoek heeft gedaan zou teloorgaan of in ernstige mate zou verminderen, en de andere echtgenoot deswege tegen dat verzoek verweer voert, deze niet worden toegewezen voordat daaromtrent een voorziening is getroffen die, gelet op de omstandigheden van het geval, ten opzichte van beide echtgenoten billijk is te achten. In lid 2 is bepaald dat het eerste lid niet van toepassing is indien (a) redelijkerwijs te verwachten is dat de andere echtgenoot zelf voor dat geval voldoende voorzieningen kan treffen, of (b) indien de duurzame ontwrichting van het huwelijk in overwegende mate te wijten is aan de andere echtgenoot.

De rechtbank stelt voorop dat volgens vaste jurisprudentie het pensioenverweer van de man een preliminair verweer is, waarop moet worden beslist voordat eventueel de echtscheiding kan worden uitgesproken. Het pensioenverweer ziet bovendien blijkens de wetsgeschiedenis van artikel 1:153 BW uitsluitend op pensioenuitkeringen bij vooroverlijden van de partij die de echtscheiding verzoekt, dus op nabestaandenpensioen.

Uit het VN-pensioenreglement zoals door de vrouw in de stukken naar voren is gebracht blijkt dat de man binnen het huwelijk van partijen bij vooroverlijden van de vrouw aanspraak heeft

op een jaarlijks nabestaandenpensioen en dat dit na echtscheiding minder zal zijn als de vrouw binnen vijftien jaar komt te overlijden en helemaal komt te vervallen als zij vijftien jaar na de echtscheiding komt te overlijden, ervanuit gaande dat zij dan niet (meer) alimentatieplichtig is voor de man. Dat betekent dat in beginsel wel sprake is van de situatie als bedoeld in het eerste lid van artikel 1:153 BW, omdat de man als gevolg van echtscheiding een vooruitzicht op nabestaandenpensioen verliest. De man stelt dat hij in ieder geval een bedrag van USD 210.327 ter compensatie nodig heeft, zijnde het pensioengevend jaarloon van de vrouw zoals genoemd in recente salarisstroken van de vrouw. Het pensioengevend loon is echter niet het bedrag waarop de man aanspraak zou maken aan jaarlijkse uitkeringen uit nabestaandenpensioen ingeval van vooroverlijden van de vrouw. Voordat de rechtbank kan beslissen op het pensioenverweer van de man, zal allereerst duidelijk moeten zijn wat de omvang is van de aanspraak van de man op nabestaandenpensioen. Het ligt op de weg van de vrouw om deze informatie door middel van een opgave van haar werkgever te verstrekken.

De rechtbank kan momenteel evenmin beoordelen of de uitzondering van artikel 1:153 lid 2 sub a BW van toepassing is en de man zelf in staat is om voldoende voorzieningen te treffen ingeval van vooroverlijden van de vrouw, omdat deze vraag ook samenhangt met de vraag naar de precieze omvang van de aanspraak van de man op een nabestaandenpensioen.

De rechtbank gaat voorbij de stelling van de vrouw dat artikel 1:153 lid 1 BW niet van toepassing is omdat de duurzame ontwrichting in overwegende mate aan de man te wijten zou zijn. De beschuldigingen die de vrouw uit, zijn door de man betwist, en verder niet met stukken onderbouwd, zodat de rechtbank een en ander niet kan vaststellen.

Zoals ter zitting met partijen besproken, zal de rechtbank de beslissing tot echtscheiding en nevenvoorzieningen aanhouden.

De vrouw krijgt vanaf heden twee weken om nader te reageren op het pensioenverweer van de man en informatie te verstrekken over de hoogte van de jaarlijkse uitkering van de man uit nabestaandenpensioen. De rechtbank verzoekt de vrouw zich ook erover uit te laten, voor het geval de rechtbank zal beslissen dat de man niet in staat is om zelf voldoende voorzieningen te kunnen treffen, welke billijke voorziening haars inziens kan worden getroffen. Nadat de vrouw zich heeft uitgelaten en inzage heeft verstrekt, krijgt de man een termijn van twee weken om hierop te reageren. Voor beide partijen geldt dat zij uiterlijk tot tien dagen voorafgaand aan de zitting nadere stukken kunnen indienen.

**Instantie:** Rechtbank Den Haag

**Datum uitspraak:** 31-12-2024

**ECLI:** ECLI:NL:RBDHA:2024:23331

**Zaaknummer:** C/09/656956 / FA RK 23-8345

**Rechters:** A.M. van der Vliet

**Advocaten:** M.T. Wernsen en E. Leentjes

**Wetsartikelen:** 1:153 BW

RECHTSPRAAK

## **Werkgever moet beperkte voorwaardelijke indexatieschade afstorten bij verzekeraar**

***Uitkomst in schadestaatprocedure. Eerder heeft het hof vastgesteld dat werknemer schade heeft geleden omdat werkgever voorwaardelijke toeslagregeling van pensioenreglement niet nakomt en omdat werkgever in 2016 € 3,2 miljoen uit egalisatiereserve heeft overgeheveld naar kostendepot. Werkgever is veroordeeld tot schadevergoeding. Uitkomst in deze schadestaatprocedure is dat werkgever niet de gevorderde € 112.004 maar € 2.275,20 dient af te storten aan NN en de helft van de kosten van het expertiserapport van werknemer.***

Werknemer is van 1 juni 1985 tot 1 januari 2010 in dienst geweest van (de rechtsvoorganger van) werkgeefster. De (collectieve) pensioenvoorziening is ondergebracht bij Nationale-Nederlanden Levensverzekering Maatschappij N.V. (hierna: N-N). Met ingang van 1 januari 2003 heeft werkgeefster de collectieve pensioenregeling voor haar personeel ondergebracht bij een eigen pensioenfonds. Het bij N-N opgebouwde kapitaal is premievrij bij N-N achtergebleven in een gesepareerd beleggingsdepot (GBD). In de jaren 2005-2015 heeft N-N deelnemers die de pensioenleeftijd bereikten de mogelijkheid geboden om pensioen aan te kopen binnen het GBD tegen een tarief van eerst 4% en later 3%. Vanaf 2015 bestaat deze mogelijkheid niet meer. Werkgeefster heeft in 2016 het besluit genomen om op 31 december 2014 een bedrag van € 3,2 miljoen uit de egalisatiereserve over te hevelen naar een kostendepot ter dekking van toekomstige uitvoeringskosten. N-N heeft eind 2023 aan werkgeefster medegedeeld dat zij de winstdelingsregeling per 31 december 2022 beëindigt, omdat over de jaren 2020 tot en met 2022 sprake is van een gemiddelde negatieve stand in de egalisatiereserve van meer dan 5%. N-N heeft erop gewezen dat dit tot gevolg heeft dat de pensioenen en pensioenkapitalen in de toekomst niet meer worden verhoogd. Werknemer heeft een verklaring voor recht en een schadevergoeding gevorderd. Het hof heeft voor recht verklaard dat werkgeefster aansprakelijk is voor de schade die werknemer lijdt doordat de in

het pensioenreglement neergelegde voorwaardelijke toeslagregeling over de pensioenuitkering van werknemer is komen te vervallen en doordat een bedrag van € 3,2 miljoen uit het egalisatiedepot van het GBD is overgeheveld naar een kostendepot. Werkgeefster is veroordeeld tot vergoeding van de schade. Partijen hebben geen overeenstemming kunnen bereiken over de vaststelling van de schade die werknemer heeft geleden. Werknemer heeft daarom een schadestaatprocedure aanhangig gemaakt.

Om de schade vast te stellen moet worden bepaald welke toeslagen werknemer zou hebben gehad als de mogelijkheid om pensioen in te kopen binnen het GBD vanaf 2015 niet was vervallen en als in 2016 niet een bedrag van € 3,2 miljoen uit de egalisatiereserve was overgeheveld naar een kostendepot. Daarbij moet voor ogen worden gehouden dat het hier gaat om een voorwaardelijk recht op toeslag: er moet binnen het GBD voldoende overrente beschikbaar zijn om een toeslag te kunnen verlenen. Er is sprake van overrente als – kort gezegd – de rendementen uit de beleggingen van het beleggingsdepot hoger zijn dan de rekenrente (van eerst 4% en later 3%) en de kosten.

De kantonrechter stelt vast dat werknemer als gevolg van de overheveling van de € 3,2 miljoen 1,15% aan toeslag heeft gemist. Dit percentage moet worden vermenigvuldigd met het gegarandeerde/verzekerde eindkapitaal van werknemer. Dit leidt tot een schade van € 2.275,20 ( $1,15\% \times € 197,843$ ).

Niet is gebleken dat werknemer nog toeslagen over zijn pensioenuitkering heeft gemist door het vervallen van de mogelijkheid om pensioen bij N-N in te kopen. Op werkgeefster rustte in 2015 niet de verplichting aan werknemer een onvoorwaardelijk recht op toeslag toe te kennen ter compensatie van het verval van de mogelijkheid om pensioen bij N-N in te kopen.

De kantonrechter wijst een bedrag van € 2.275,20 als schadevergoeding toe, welk bedrag moet worden afgestort bij N-N. De vordering tot vergoeding van expertisekosten is deels toewijsbaar. Werknemer heeft in redelijkheid kosten gemaakt om zijn schade vast te stellen en de kantonrechter acht de hoogte van deze kosten ook redelijk, los gezien van het feit dat het expertiserapport naar het oordeel van de kantonrechter onvoldoende onderbouwing vormt voor de door werknemer gevorderde schadevergoeding. De kantonrechter wijst een vergoeding van de helft van de kosten toe, dus € 8.792,92.

---

**Instantie:** Rechtbank Midden-Nederland

**Datum uitspraak:** 19-02-2025

**ECLI:** ECLI:NL:RBMNE:2025:670

**Zaaknummer:** 11196048 UC EXPL 24-4485

**Rechters:** D.C.P.M. Straver

**Advocaten:** H. van Meerten, C.E. Dingemans en M.W. Minnaard

**Wetsartikelen:** Pw

RECHTSPRAAK

## **Werkgever moet beperkte voorwaardelijke indexatieschade afstorten bij verzekeraar**

***Uitkomst in schadestaatprocedure. Eerder heeft het hof vastgesteld dat werknemer schade heeft geleden omdat werkgever de voorwaardelijke toeslagregeling van pensioenreglement niet nakomt en omdat werkgever in 2016 € 3,2 miljoen uit egalisatiereserve heeft overgeheveld naar kostendepot. Werkgever is veroordeeld tot schadevergoeding. Uitkomst in deze schadestaatprocedure is dat werkgever niet de gevorderde € 207.427 maar € 2.870,63 dient af te storten aan NN en de helft van de kosten van het expertiserapport van werknemer.***

Werknemer is van 1 januari 1977 tot aan zijn pensioen op 29 september 2021 in dienst geweest van (de rechtsvoorganger van) werkgeefster. De (collectieve) pensioenvoorziening is ondergebracht bij Nationale-Nederlanden Levensverzekering Maatschappij N.V. (hierna: N-N). Met ingang van 1 januari 2003 heeft werkgeefster de collectieve pensioenregeling voor haar personeel ondergebracht bij een eigen pensioenfonds. Het bij N-N opgebouwde kapitaal is premievrij bij N-N achtergebleven in een gesepareerd beleggingsdepot (GBD). In de jaren 2005-2015 heeft N-N deelnemers die de pensioenleeftijd bereikten de mogelijkheid geboden om pensioen aan te kopen binnen het GBD tegen een tarief van eerst 4% en later 3%. Vanaf 2015 bestaat deze mogelijkheid niet meer. Werkgeefster heeft in 2016 het besluit genomen om op 31 december 2014 een bedrag van € 3,2 miljoen uit de egalisatiereserve over te hevelen naar een kostendepot ter dekking van toekomstige uitvoeringskosten. N-N heeft eind 2023 aan werkgeefster medegedeeld dat zij de winstdelingsregeling per 31 december 2022 beëindigt, omdat over de jaren 2020 tot en met 2022 sprake is van een gemiddelde negatieve stand in de egalisatiereserve van meer dan 5%. N-N heeft erop gewezen dat dit tot gevolg heeft dat de pensioenen en pensioenkapitalen in de toekomst niet meer worden verhoogd. Werknemer heeft een verklaring voor recht en een schadevergoeding gevorderd. Het hof heeft voor recht verklaard dat werkgeefster aansprakelijk is voor de schade die werknemer lijdt doordat de in

het pensioenreglement neergelegde voorwaardelijke toeslagregeling over de pensioenuitkering van werknemer is komen te vervallen en doordat een bedrag van € 3,2 miljoen uit het egalisatiedepot van het GBD is overgeheveld naar een kostendepot. Werkgeefster is veroordeeld tot vergoeding van de schade. Partijen hebben geen overeenstemming kunnen bereiken over de vaststelling van de schade die werknemer heeft geleden. Werknemer heeft daarom een schadestaatprocedure aanhangig gemaakt.

Om de schade vast te stellen moet worden bepaald welke toeslagen werknemer zou hebben gehad als de mogelijkheid om pensioen in te kopen binnen het GBD vanaf 2015 niet was vervallen en als in 2016 geen bedrag van € 3,2 miljoen uit de egalisatiereserve was overgeheveld naar een kostendepot. Daarbij moet voor ogen worden gehouden dat het hier gaat om een voorwaardelijk recht op toeslag: er moet binnen het GBD voldoende overrente beschikbaar zijn om een toeslag te kunnen verlenen. Er is sprake van overrente als – kort gezegd – de rendementen uit de beleggingen van het beleggingsdepot hoger zijn dan de rekenrente (van eerst 4% en later 3%) en de kosten.

De kantonrechter stelt vast dat werknemer als gevolg van de overheveling van de € 3,2 miljoen 1,15% aan toeslag heeft gemist. Dit percentage moet worden vermenigvuldigd met het gegarandeerde/verzekerde eindkapitaal van werknemer. Dit leidt tot een schade van € 2.870,63 ( $1,15\% \times € 249.620$ ).

Niet is gebleken dat werknemer nog toeslagen over zijn pensioenuitkering heeft gemist door het vervallen van de mogelijkheid om pensioen bij N-N in te kopen. Op werkgeefster rustte in 2015 niet de verplichting aan werknemer een onvoorwaardelijk recht op toeslag toe te kennen ter compensatie van het verval van de mogelijkheid om pensioen bij N-N in te kopen.

De kantonrechter wijst een bedrag van € 2.870,63 als schadevergoeding toe, welk bedrag moet worden afgestort bij N-N. De vordering tot vergoeding van expertisekosten is deels toewijsbaar. Werknemer heeft in redelijkheid kosten gemaakt om zijn schade vast te stellen en de kantonrechter acht de hoogte van deze kosten ook redelijk, los gezien van het feit dat het expertiserapport naar het oordeel van de kantonrechter onvoldoende onderbouwing vormt voor de door werknemer gevorderde schadevergoeding. De kantonrechter wijst een vergoeding van de helft van de kosten toe, dus € 8.792,92.

---

**Instantie:** Rechtbank Midden-Nederland

**Datum uitspraak:** 19-02-2025

**ECLI:** ECLI:NL:RBMNE:2025:690

**Zaaknummer:** 11196063 UC EXPL 24-4486

**Rechters:** D.C.P.M. Straver

**Advocaten:** H. Meerten, C.E. Dingemans en M.W. Minnaard

**Wetsartikelen:** Pw

RECHTSPRAAK

## **Beëindiging compensatie voor indexatie in strijd met goed werkgeverschap**

***Geschil over de compensatie van de indexatie bij een werkgever. Eisers vorderen – samengevat – dat voor recht wordt verklaard dat Ketjen zich niet als goed werkgever heeft gedragen en onrechtmatig heeft gehandeld door de jaarlijkse bijdrage aan het indexatiefonds stop te zetten per 1 januari 2016 en per 1 januari 2021 niet langer een deel van de werknemersbijdrage voor het pensioen in het indexatiefonds te stoppen. Werkgever Ketjen gedroeg zich volgens de kantonrechter in 2021 niet als goed werkgever door de eerdere compensatie voor indexatie via een cao te beëindigen zonder dat wegvallen te compenseren.***

(Ex-)werknemers zijn in dienst geweest bij Albemarle Catalysts Company B.V. (hierna: ACC). Met ingang van 2 januari 2024 is de naam gewijzigd in Ketjen Netherlands B.V. (hierna: Ketjen). Met ingang van 1 januari 2006 is een eigen pensioenfonds opgericht, Stichting Pensioenfonds Albemarle (hierna: SPA). Ketjen en SPA hebben een uitvoeringsovereenkomst gesloten voor de periode van 1 januari 2006 tot en met 31 december 2015. De pensioenovereenkomst tussen werknemers en Ketjen is vanaf 1 augustus 2005 tot en met 31 december 2015 ondergebracht bij SPA. De pensioenovereenkomst maakt sinds 2011 bovendien onderdeel uit van de cao ACC/Ketjen. De inhoud en de uitvoering van de pensioenregeling (inclusief indexatie) zijn vastgelegd in de cao en in de statuten en het pensioenreglement van SPA. Op basis hiervan heeft ACC/Ketjen zich tot 2045 verbonden jaarlijks een eigen bijdrage (€ 50.000) plus een tabelbijdrage te betalen. Omdat Ketjen onderdeel is van een groep die aan de Amerikaanse beurs is genoteerd, zijn de Amerikaanse boekhoudregels van toepassing. Om die reden heeft Ketjen op enig moment besloten per 2016 geen eigen bijdrage meer te betalen. Zij heeft zich daarvoor laten adviseren door een projectgroep. Naar aanleiding van dit advies heeft Ketjen de stopzetting van de eigen bijdrage gecompenseerd door een groter deel van de werknemersbijdrage toe te kennen. De tot 1 januari 2016 opgebouwde pensioenen zijn

vervolgens overgedragen aan Delta Lloyd. Enig moment later heeft Ketjen via cao-onderhandelingen in 2021 afgesproken dat zij per 1 januari 2021 geen werknemersbijdrage meer beschikbaar stelt. Ketjen heeft haar medewerkers hierover in 2021 per brief geïnformeerd. De gepensioneerde werknemers zijn hierover niet geïnformeerd door Ketjen. In onderhavige procedure vorderen de (ex-)werknemers samengevat dat voor recht wordt verklaard dat Ketjen zich niet als goed werkgever heeft gedragen en onrechtmatig heeft gehandeld door (1) de jaarlijkse bijdrage aan het indexatiefonds stop te zetten per 1 januari 2016 en (2) per 1 januari 2021 niet langer een deel van de werknemersbijdrage voor het pensioen in het indexatiefonds te stoppen. In dat verlenge vorderen zij ook dat Ketjen wordt veroordeeld tot het maken van afspraken met de pensioenuitvoerder over toevoegingen aan het depot. Ketjen voert verweer en beroept zich op de niet-ontvankelijkheid van de (ex-)werknemers, verjaring van de vorderingen en de klachtplicht.

Allereerst stelt de kantonrechter vast dat werknemers ontvankelijk zijn in hun vordering. Ook stelt de kantonrechter vast dat de vorderingen nog niet zijn verjaard. Er geldt immers een verjaringstermijn van vijf jaar nadat het schadeveroorzakende feit bekend is geworden. Dit was in 2021. Daarnaast hebben werknemers naar het oordeel van de kantonrechter de klachtplicht niet geschonden. Zodra zij kennis hebben gekregen van de oorzaken waardoor hun pensioen slechts beperkt werd geïndexeerd, hebben zij dit binnen bekwame tijd kenbaar gemaakt aan Ketjen. De kantonrechter gaat daarom over tot de beoordeling van goed werkgeverschap. De norm van goed werkgeverschap ex artikel 7:611 BW is immers van toepassing op de pensioenovereenkomst als onderdeel van de arbeidsovereenkomst, ook nadat de arbeidsovereenkomst voor het overige is geëindigd. Die beoordeling doet de kantonrechter in twee stappen (2016 en 2021).

Ten aanzien van het stopzetten van de eigen bijdrage in het indexatiefonds in 2016 geldt naar het oordeel van de kantonrechter dat Ketjen slechts niet als goed werkgever heeft gehandeld indien zij onzorgvuldig heeft gehandeld en de belangen van de gepensioneerden niet heeft onderzocht en heeft meegewogen. Hiervan is in 2016 geen sprake. Ketjen heeft met de sociale partners en de OR voor 1 januari 2016 een projectgroep opgericht. Uit het advies van deze projectgroep volgt dat zij op de hoogte was van het voornemen van Ketjen om haar eigen bijdrage aan het indexatiefonds stop te zetten. Ketjen heeft het verdere advies overgenomen en een besluit overeenkomstig het advies genomen, waarbij het wegvallen van de eigen bijdrage op een andere manier ruimschoots is gecompenseerd (door de toekenning van een groter deel van de werknemersbijdrage). Omdat zij het advies van de projectgroep over heeft genomen, moet ervan worden uitgegaan dat Ketjen zorgvuldig heeft gehandeld. Zij heeft er blijk van gegeven zich te hebben vergewist van de belangen van de gepensioneerden en dat zij deze belangen heeft meegewogen in haar besluit, dat zij op genoemd advies heeft gebaseerd.

Vervolgens zijn in de cao 2021 collectieve afspraken gemaakt tussen Ketjen en FNV en CNV. Onderdeel van deze cao-afspraken is dat de (in 2016 nog hoger toegekende) werknemersbijdrage niet langer wordt toegevoegd aan het indexatiefonds. Allereerst stelt de kantonrechter vast of de (ex-)werknemers aan deze afspraken zijn gebonden. In dat kader is niet gesteld of gebleken dat de (ex-)werknemers geen lid waren van een van deze vakbonden. Ook is een werkgever op grond van artikel 14 Wet Cao verplicht om de cao op niet-gebonden werknemers toe te passen. De (ex-)werknemers zijn dus op grond van de Wet Cao aan deze afspraken gebonden. Wel wordt Ketjen verweten dat zij de werknemersbijdrage (die zij in 2016 nog heeft toegekend voor een hoger bedrag ter compensatie van de weggevallen eigen bijdrage) in de cao-onderhandelingen in 2021 heeft weggegeven. Van een goed werkgever mag worden verwacht dat als zij het wegvallen van haar eigen bijdrage aan het indexatiefonds compenseert, zij het wegvallen van die compensatie eveneens compenseert. Dit heeft Ketjen nagelaten. Dit nadeel dient Ketjen dan ook te vergoeden. De omvang daarvan is even groot als de door Ketjen toegezegde eigen bijdrage in het indexatiefonds vanaf 1 januari 2021. De kantonrechter zal Ketjen in dat verlenge veroordelen om met een pensioenuitvoerder afspraken te maken om de overeengekomen bijdragen aan het indexatiefonds (€ 50.000 plus de tabelbijdrage) vanaf 1 januari 2021 tot en met het laatste jaar van de tabelbijdragen (2045) aan het indexatiefonds toe te voegen met dezelfde mate van consistentie zoals bedoeld in artikel 95 Pensioenwet, op straffe van een dwangsom van € 5.000 per dag tot een maximum van € 500.000.

---

**Instantie:** Rechtbank Amsterdam

**Datum uitspraak:** 27-02-2025

**ECLI:** ECLI:NL:RBAMS:2025:1343

**Zaaknummer:** 10997990

**Rechters:** J.H.J. Evers

**Advocaten:** C.A. Hoekstra en mr. L.A. van Amsterdam

**Wetsartikelen:** 7:611 BW, 95 Pensioenwet, 9 Wet Cao en 14 Wet Cao

RECHTSPRAAK

**Geen pensioenovereenkomst bepaalde tijd, geen rechtsgeldige wijziging van uitkerings- naar premieovereenkomst**

***In dit geding gaat het om de vraag of Aon bevoegd was om de pensioenovereenkomst eenzijdig te beëindigen/wijzigen en zo ja of appellant 1 c.s. in dit kader recht hebben op een hogere compensatie dan de ondernemingsraad van de Aon Groep Nederland heeft goedgekeurd. Het gaat over de vraag of Aon de uitkeringsovereenkomst juridisch juist heeft omgezet naar een premieovereenkomst. Daaraan vooraf gaat de vraag of de oorspronkelijke pensioenovereenkomst slechts voor bepaalde tijd is overeengekomen, zodat deze al door het verstrijken van de tijd is geëindigd. Die vraag beantwoordt het hof ontkennend. Het instemmingsrecht met een wijziging is niet overgedragen aan de ondernemingsraad. Anders dan de rechtbank oordeelt het hof dat Aon het zwaarwichtig belang bij de wijziging niet voldoende heeft onderbouwd en wordt Aon veroordeeld tot vergoeding van nader vast te stellen schade.***

Kern van het geschil in het principale hoger beroep is dus nog de vraag of het belang van Aon bij wijziging van de pensioenovereenkomst met ingang van 1 januari 2021, ten opzichte van het belang van appellant 1 c.s. bij ongewijzigde instandhouding van de tot die datum geldende pensioenovereenkomst, zodanig zwaarwichtig is, dat het belang van appellant 1 c.s. op gronden van redelijkheid en billijkheid moet wijken voor het belang van Aon en als wijziging al mocht of Aon aan appellant 1 c.s. daarbij voldoende adequate compensatie heeft verleend.

Het hof is met de kantonrechter van oordeel dat appellant 1 c.s. op basis van de door partijen genoemde stukken in redelijkheid niet hebben hoeven begrijpen dat UMG beoogde met de

brief van 1 november 2016 een voorstel te doen aan haar werknemers tot het omzetten van de pensioenovereenkomst voor onbepaalde tijd in een pensioenovereenkomst voor bepaalde tijd. Als UMG heeft beoogd een dergelijk voorstel te doen, mocht – gelet op de verstrekkingen consequenties van dit voorstel en de door wet- en regelgeving aan een eenzijdige wijziging verbonden voorwaarden – van haar als goed werkgever worden verwacht dat zij de voor- en nadelen van een en ander uitdrukkelijk tot uitdrukking zou brengen en haar werknemers zou uitnodigen het voorstel met zoveel woorden te aanvaarden. Dit heeft zij nagelaten.

Appellant 1 c.s. mocht er bovendien op vertrouwen dat de pensioenovereenkomst – zoals gebruikelijk en overeenkomstig artikel 35 Pensioenwet – op verzoek van UMG (correct) was uitgewerkt in het Aegon-pensioenreglement. Uit het Aegon-pensioenreglement blijkt niet dat de regeling voor bepaalde tijd zou gelden: een bepaling over bepaalde tijd ontbreekt in het reglement, terwijl artikel 32 inzake de mogelijkheid om onder voorwaarden de regeling eenzijdig te wijzigen, op gespannen voet staat met een overeenkomst voor bepaalde tijd. Bij het geheel ontbreken van een bepaling over bepaalde tijd in het Aegon-pensioenreglement (en volgens art. 35 Pensioenwet daarmee ook in de pensioenovereenkomst) oordeelt het hof dat sprake is van een (pensioen)overeenkomst voor onbepaalde tijd.

Het hof is van oordeel dat appellant 1 c.s. niet had hoeven te begrijpen dat het de bedoeling was van UMG dat appellant 1 c.s., door in te gaan op het aanbod van UMG met betrekking tot hun pensioenopbouw over de periode 1 januari 2017 tot 1 januari 2021, hun instemmingsrecht met betrekking tot hun pensioenopbouw over de periode na 1 januari 2021 zouden overdragen aan de UMG-ondernemingsraad en afstand te doen van de bescherming die volgt uit het *Fair Play*-arrest (HR 29 november 2019, ECLI:NL:HR:2019:1869) en artikel 32 van de Aegon-pensioenreglement. Uit de enkele omstandigheid dat is aangekondigd dat UMG in overleg zal treden met de UMG-ondernemingsraad over de pensioenovereenkomst en de uitvoering daarvan na 1 januari 2021 volgt dit niet. Ook zonder die mededeling zou overleg ter verkrijging van instemming met wijzigingen in de pensioenovereenkomst en de uitvoeringsovereenkomst verplicht zijn geweest op grond van artikel 27 lid 1 onder a en lid 7 van de WOR. Naar het oordeel van het hof had UMG uit het accepteren van het aanbod slechts kunnen afleiden dat appellant 1 c.s. geen bezwaar hadden tegen de wijzigingen van de UMG-regeling in de Aegon-regeling zoals deze zijn vastgelegd in het Aegon-pensioenreglement voor een periode van vier jaar, waarna opnieuw overleg zou moeten plaatsvinden met de bij wet- en regelgeving voorgeschreven bescherming van de werknemers en het instemmingsrecht van de OR.

Ten overvloede merkt het hof op dat indien veronderstellende wijze – zoals door Aon gesteld, maar door appellant 1 c.s. betwist – in de brief van 1 november 2016 een aanbod is opgenomen dat ‘too good to be true’ is, met als de keerzijde dat het instemmingsrecht van de individuele werknemers wordt overgedragen aan de UMG-ondernemingsraad, aanvaarding van dit

aanbod nog niet betekent dat toetsing van een voldoende zwaarwegend belang met belangenafweging zoals deze dient plaats te vinden bij gebruikmaking van een eenzijdig wijzigingsbeding achterwege kan blijven, indien de ondernemingsraad heeft ingestemd. Gesteld noch gebleken is dat UMG aan de werknemers heeft gevraagd van de bescherming die volgt uit het *Fair Play*-arrest en artikel 32 van de Aegon-pensioenreglement, respectievelijk een vergelijkbare bepaling in het UMG-pensioenreglement, afstand te doen. Dit betekent dat er linksom of rechtsom getoetst zal moeten worden of sprake is van een zodanig zwaarwegend belang van Aon dat de belangen van de werknemers die hierdoor zouden kunnen worden geschaad hiervoor moeten wijken. De enkele omstandigheid dat de UMG-ondernemingsraad in 2016, respectievelijk de Aon-ondernemingsraad in 2020, akkoord is gegaan met de wijzigingsvoorstellen is onvoldoende om een dergelijk zwaarwegend belang aanwezig te achten; het akkoord van de beide ondernemingsraden is slechts een van de omstandigheden die de rechter in aanmerking zal moeten nemen.

Het hof overweegt dat Aon haar zwaarwegend belang tot de mondelinge behandeling in hoger beroep slechts in algemene termen heeft toegelicht. Een onderbouwing toegesneden op de concrete situatie ontbrak tot dan toe in de gewisselde stukken, omdat Aon kennelijk van oordeel was dat gelet op de gemaakte afspraken een zwaarwegend belang niet nodig was. Pas ten behoeve van de mondelinge behandeling in hoger beroep heeft Aon haar standpunt enigszins onderbouwd door overlegging van de correspondentie/informatie die zij eerder had verstrekt aan de Aon-ondernemingsraad ten behoeve van het instemmingsverzoek. Dit verhoudt zich slecht met een goede procesorde.

De stelling van Aon dat de Pensioenwet voorschrijft dat voor 1 januari 2028 alle pensioenregelingen waarin nog actieve opbouw plaatsvindt, moeten worden omgebouwd naar beschikbare premiereregelingen is bovendien onjuist, zoals blijkt uit artikel 220e Pensioenwet. Volgens dat artikel behoudt een werknemer die recht heeft op deelname in een beschikbare premiereregeling met een leeftijdsafhankelijke premiestaffel, of in een uitkeringsovereenkomst op basis van middelloon (met een progressieve premie), dat recht tot het moment waarop zijn deelname in die pensioenregeling eindigt. In artikel 220e Pensioenwet zijn vervolgens nog specifieke bepalingen opgenomen over de communicatie na invoering van de Pensioenwet en voor wijzigingen in de pensioenovereenkomst na het einde van het overgangsrecht (1 januari 2028).

Daarbij komt dat Aon in 2020 onbetwist een winst voor belastingen en beleggingsresultaat heeft gemaakt van € 190,753 miljoen en het harmonisatiebelang naar het oordeel van het hof de nodige nuancerings behoefte: als harmonisatie voor Aon zo belangrijk was, had het in de rede gelegen dat zij de oud-UMG medewerkers al bij de overgang van onderneming in haar pensioenregeling zou hebben opgenomen. Gelet op het vorenstaande kan al niet worden

geoordeeld dat Aon voldoende overtuigend heeft aangetoond dat sprake is van een zwaarwegend belang tot aanpassing van de Aegon-pensioenregeling. Een en ander maakt dat het hof van oordeel is dat Aon onvoldoende heeft onderbouwd dat haar belang bij het wijzigen van de arbeidsvoorwaarde pensioen, ten opzichte van het belang van appellant 1 c.s. bij ongewijzigde instandhouding van die arbeidsvoorwaarde, zodanig zwaarwichtig is dat het belang van appellant 1 c.s. op gronden van redelijkheid en billijkheid moet wijken voor het belang van de Aon.

Omdat een zwaarwegend belang van Aon bij de eenzijdige wijziging niet is komen vast te staan, liggen in beginsel de primaire vorderingen II voor toewijzing gereed. Nu partijen het er echter over eens zijn dat het zeer moeilijk, zo niet onmogelijk zal zijn een verzekeraar te vinden die bereid is met terugwerkende kracht uitvoering van de middelloonregeling te herstellen, en bovendien de wet Toekomst Pensioenen voorschrijft dat pensioenregelingen waarin nog actieve opbouw plaatsvindt op termijn bij tussentijdse wijzigingen moeten worden omgebouwd naar beschikbare premiereregelingen met een vlakke premie van maximaal 30% van de pensioengrondslag (exclusief compensatiepremie), ligt toewijzing van de primaire vorderingen onder II niet in de rede. Vervangende schadevergoeding is daarom aangewezen voor zover komt vast te staan dat de Aon-regeling niet hoger of vergelijkbaar is met de waarde van de Aegon-regeling.

Het hof is voorshands van oordeel dat voor de begroting van de vervangende schadevergoeding, toepassing van de (ter zitting besproken) uniforme rekenmethodiek (URM, art. 14a tot en met 14j Regeling Pensioenwet en Wet verplichte beroepspensioenregeling, hierna: Regeling Pw) het meest voor de hand ligt. De URM is immers de enige wettelijk vastgestelde berekeningsmethode voor individuele berekeningen, die in 2018 in de Pensioenwet is opgenomen om een einde te maken aan een veelheid van actuariële rekenmethodieken die onvergelijkbaar waren en tot onbegrijpelijke resultaten konden leiden. Zowel de generieke rekenmethodiek (art. 14c-14e regeling Pw) als rekenmethodiek 1 (art. 14f en g regeling Pw) zijn bedoeld voor individuele berekeningen in het UPO en voor mijnpensioenoverzicht.nl. Omdat toepassing van rekenmethodiek 1 zich niet leent voor premiereregelingen en de Aon-premiereregeling moet worden vergeleken met de Aegon-middelloonregeling, ligt toepassing van de generieke rekenmethodiek voor de hand.

---

**Instantie:** Gerechtshof Den Haag

**Datum uitspraak:** 18-02-2025

**ECLI:** ECLI:NL:GHDHA:2025:136

**Zaaknummer:** 9829225 \ CV EXPL 22-12515

**Rechters:** P. Joele

**Advocaten:** R.A. Moonen, S.E.C. Zandvoort-Faneyte, P.M. Klinckhamers en J.W. de Bruin

**Wetsartikelen:** 7:613 BW en 27 WOR

RECHTSPRAAK

**Man moet na verbreken samenleving meewerken aan conversie voorwaardelijk recht bijzonder partnerpensioen en koopsom afstorten bij verzekeraar**

***Geschil over afwikkeling samenwoningsrelatie. Het hof beslist over de hoogte en draagplicht van (hypothecaire) geldleningen en de verdeling van eenvoudige gemeenschappen. Hij ziet geen reden een andere verdeling van de woning in het buitenland te bepalen dan de rechtbank. Partijen hebben nog niet geprobeerd die verdeling uit te voeren. Het hof veroordeelt de man mee te werken aan conversie van het (voorwaardelijk) recht van de vrouw op bijzonder partnerpensioen en uit dien hoofde een bedrag (koopsom) af te storten onder een verzekeraar, met welk bedrag de vrouw een levenslange periodieke uitkering kan aankopen waarvan de jaarlijkse uitkering € 7.988 bedraagt, die ingaat niet eerder dan dat de vrouw 67 jaar is geworden en welke uitkering vanaf de ingangsdatum jaarlijks met 1,88% wordt geïndexeerd. Het hof bepaalt dat het door de man af te storten bedrag niet hoger zal mogen zijn dan € 230.178.***

De man en de vrouw hebben vanaf 2002 een affectieve relatie gehad en zij hebben, zonder het sluiten van een samenlevingsovereenkomst, samengewoond. De man is directeur-enig aandeelhouder van [X]. Via [X] had de man een bedrijf. Dat is verkocht. De vrouw was werkzaam bij [X], dan wel bij het bedrijf, als hoofd van de financiële administratie.

Gedurende hun samenwoning hebben de man en de vrouw meerdere onroerende zaken in gemeenschappelijk eigendom verkregen, waaronder een boerderij. De samenwoning van partijen is in september 2018 geëindigd. Tussen partijen is vervolgens een geschil ontstaan over de wijze waarop de samenleving financieel moet worden afgewikkeld. Zij hebben daarover een kort geding gevoerd. Dat heeft geleid tot afspraken over (de verkoop van) de

boerderij en over de wijze waarop zij zullen bijdragen in de gezamenlijke kosten. Die afspraken zijn vastgelegd in een vaststellingsovereenkomst van 15 oktober 2019.

De boerderij is vervolgens verkocht en op 9 oktober 2020 geleverd aan een derde. De verkoopprijs bedroeg € 2,5 miljoen. Daarmee zijn twee leningen bij ABN-AMRO en een lening bij het Nationaal Restauratiefonds afgelost. Het restant van de opbrengst, € 628.705,73, staat in depot bij de notaris.

De man en [X] hebben op 7 september 2020 ten laste van de vrouw conservatoir derdenbeslag laten leggen bij Rabobank en ABN-AMRO.

Het hof overweegt als volgt. Omdat partijen hebben samengeleefd, heeft krachtens artikel 6:10 BW te gelden dat partijen ieder voor het gedeelte van de schulden die hem/haar in hun onderlinge verhouding aangaat, verplicht zijn overeenkomstig de volgende leden (van art. 6:10 BW) in de schulden en de kosten bij te dragen. Daarbij zijn zij verplicht zich te gedragen overeenkomstig de eisen van redelijkheid en billijkheid (art. 6:2 BW).

Het hof oordeelt dat tussen partijen ten aanzien van de hypothecaire schulden (al dan niet stilzwijgend) is overeengekomen dat de volgende verdeling van de draagplicht geldt: de twee leningen bij de ABN AMRO: vrouw 1/3e deel, man 2/3e deel; de leningen bij het Nationaal Restauratiefonds en bij [X]: ieder 1/2e deel.

De rechtbank heeft geoordeeld dat geldlening II van [X] € 194.712 bedraagt. Beide partijen zijn het hiermee oneens. Het hof is van oordeel dat de betwisting door de vrouw van het bestaan van de geldlening en de door de man gestelde hoogte daarvan, onvoldoende is. In de door de man genoemde IB aangiftes (van lang na de uitkering van het verzekeringsgeld in 2009) is de lening van € 307.769 opgenomen.

Naar het oordeel van het hof kan in het geval van informeel samenlevers, zoals destijds de man en de vrouw, een recht op een vergoeding ontstaan wegens vermogensverschuivingen. Mogelijke grondslagen daarvoor zijn: (a) een samenlevingsovereenkomst waarin die grondslag is overeengekomen, (b) een stilzwijgende overeenkomst tussen de partners, (c) onverschuldigde betaling, (d) ongerechtvaardigde verrijking en (e) – onder bijzondere omstandigheden – de redelijkheid en billijkheid (HR 10 mei 2019, ECLI:NL:HR:2019:707).

Partijen zijn het erover eens dat de vrouw in ieder geval vanaf de beëindiging van de ondernemersactiviteiten € 2.000 per maand zou bijdragen aan de huishoudelijke kosten, waaronder de hypotheekrente. Zij verschillen van mening of die afspraak ook in de periode daarvoor bestond en of de vrouw maandelijks het afgesproken bedrag heeft betaald. Ook is niet duidelijk welk gedeelte van dit maandelijks bedrag de hypotheeklasten betrof. De vrouw

stelt verder dat zij heeft bijgedragen door de inkomsten uit verhuur. Zij heeft in de procedure bij de rechtbank gesteld dat zij in de laatste vijf jaar van hun samenzijn € 163.149 heeft bijgedragen aan de kosten van de huishouding, terwijl die volgens de man € 5.500 per maand bedroegen. Zij heeft dus ruimschoots bijgedragen, aldus de vrouw. Het hof is van oordeel dat de man hiertegenover nader had moeten uitwerken hoeveel de vrouw in de loop der tijd heeft betaald aan de huishoudelijke kosten, en dus ook aan de hypotheekrente, en nader had moeten ingaan op haar stelling betreffende de inkomsten uit verhuur. Ook had de man uiteen moeten zetten wat de totale hypotheekrente bedroeg en welk gedeelte daarvan door de vrouw is betaald. Hij heeft dat nagelaten. De enkele stelling ter zitting dat de vrouw niets heeft betaald, is onvoldoende, temeer omdat de vrouw wel degelijk bedragen heeft betaald, terwijl zij heeft aangevoerd dat de afspraak ten aanzien van haar bijdrage aan de huishoudelijke kosten is gewijzigd na de beëindiging van de ondernemersactiviteiten, zodat kennelijk op dat moment ervan werd uitgegaan dat de vrouw wel degelijk iets bijdroeg. Verder is gesteld noch gebleken dat tijdens de samenleving afspraken zijn gemaakt betreffende betaling door de vrouw van hypotheekrente, anders dan de hiervoor gestelde afspraak van € 2.000 per maand, of dat de man erop heeft aangedrongen dat zij dit bedrag zou betalen. Het hof gaat dan ook ervan uit dat tussen partijen een stilzwijgende afspraak gold dat de vrouw zou bijdragen wat ze kon en dat dat voldoende was. Gelet op het voorgaande ontbreken feiten of omstandigheden waaruit het hof kan afleiden dat de man een vordering heeft wegens niet betaalde hypotheekrente.

De vrouw heeft niet (voldoende) betwist dat partijen samen de kosten die betrekking hebben op het vakantiehuis in [plaats C] zouden betalen. Dit betreft een bedrag van € 10.948,22. De man heeft dit bedrag uit zijn eigen vermogen betaald, zodat de vrouw de helft van dit bedrag (€ 5.474,11) aan de man dient te vergoeden. Hoewel de rechtbank heeft bepaald dat de vakantiewoning in [plaats C] moet worden verkocht, is tijdens de mondelinge behandeling in hoger beroep gebleken dat geen stappen zijn genomen om deze woning te koop te zetten. Enige reden hiervoor is niet gegeven. Anderzijds heeft nog geen taxatie van de woning in [plaats D] plaatsgevonden. Weliswaar heeft de vrouw aangevoerd dat zij een taxatie heeft laten verrichten, maar dit betreft een taxatie uit 2020 waarbij de man niet betrokken is geweest. Deze taxatie kan dan ook niet als uitgangspunt dienen voor een vaststelling van de waarde.

Dit betekent dat het hof geen aanknopingspunten heeft voor een bepaling van de waarde van de woningen. Het ligt echter niet direct voor de hand om ervan uit te gaan dat sprake is van een gelijke waarde: het hof acht aannemelijk, ook gelet op hetgeen de vrouw heeft aangevoerd ten aanzien van de waarde van de woningen, dat een vakantiewoning in Duitsland, van een omvang waarvan volgens de stukken sprake is (vgl. productie 18 in eerste aanleg), meer zal

opbrengen dan een woning in [plaats D]. De man heeft hiertegen onvoldoende ingebracht. Om die reden zal het verzoek van de man om de woning in [plaats C] aan hem toe te delen en de woning in [plaats D] aan de vrouw, een en ander met gesloten beurzen, worden afgewezen. Evenmin ziet het hof aanleiding om het voorstel van de vrouw te volgen om de woning in Duitsland aan haar toe te delen en de woning in [plaats D] aan de man: de man heeft geen enkele band met [plaats D], nu de relatie met de vrouw is geëindigd, terwijl de vrouw deze band wel heeft als (oorspronkelijk) Georgische.

Het hof is van oordeel dat partijen over en weer uitvoering dienen te geven aan de beslissing van de rechtbank. Dat deze beslissing niet uitvoerbaar zou zijn, is onvoldoende gebleken. Dit betekent dat de man de woning in [plaats C] te koop dient te zetten en de vrouw een keuze dient te maken uit makelaars in [plaats D] die de man voorstelt. Als zij meent dat deze makelaars niet de juiste zijn om een taxatie uit te voeren, dient ze dat te onderbouwen en met een reëel tegenvoorstel te komen.

Tussen partijen is niet in geschil dat zij tijdens de mondelinge behandeling van het kort geding op 15 oktober 2019 hebben afgesproken de boerderij te zullen verkopen. In het proces-verbaal van de zitting, waarin de afspraken zijn opgenomen, is ook het volgende opgenomen: *‘De makelaar zal te allen tijde leidend zal zijn in het verkooptraject, waarbij partijen zonder meer de adviezen van de makelaar zonder discussie zullen opvolgen’*. De man heeft niet betwist dat de vrouw op advies van de makelaar kosten heeft gemaakt om de woning verkoopklaar te maken. Hij verzet zich slechts tegen het moment vanaf wanneer de kosten voor vergoeding in aanmerking komen. Evenmin heeft hij (voldoende) betwist dat het verkoopcontract op 13 november 2019 is ontvangen. Aangezien duidelijk was dat de boerderij zou worden verkocht, acht het hof het redelijk om vanaf 13 november 2019 rekening te houden met door de vrouw opgevoerde kosten. In eerste aanleg heeft de vrouw bij productie 27 een overzicht overgelegd van de door haar gemaakte kosten. Voor zover de kosten zijn gemaakt vóór 13 november 2019 (in totaal € 1.357), zal het hof deze in mindering brengen op het totaalbedrag van € 15.947. Er resteert dan een bedrag van € 14.590 waarvan de man de helft, te weten € 7.295 aan de vrouw dient te vergoeden.

Partijen hebben zich blijkbaar beiden niet gehouden aan de gemaakte afspraken en elkaar ook niet geïnformeerd over de reden om af te wijken van de afspraken. Wat hier ook van zij, het hof is van oordeel dat de man voldoende heeft onderbouwd dat de vrouw per saldo niet heeft voldaan aan haar betalingsverplichting van € 500 per maand. Zij heeft weliswaar € 1.000 betaald, maar vervolgens € 948,84 teruggeboekt naar haar eigen rekening.

De rechtbank heeft in haar tussenvonnis van 26 januari 2022 geoordeeld dat de vrouw krachtens de tussen de man en [X] gesloten VPL-pensioenovereenkomst als pensioenpartner

van de man worden aangemerkt. Artikel 5 van deze overeenkomst geeft een regeling, inhoudende dat de vrouw in geval van beëindiging van de samenleving een zelfstandig recht op bijzonder partnerpensioen verkrijgt. Het hof stelt voorop dat de man en [X] in principaal hoger beroep weliswaar concluderen tot vernietiging van het bestreden vonnis van de rechtbank en tot afwijzing van de vordering van de vrouw, maar dat zij geen grieven hebben gericht tegen het oordeel van de rechtbank in het tussenvonnissen van 26 januari 2022 en in het eindvonnis van 25 januari 2023 dat het voorwaardelijke recht van de vrouw op bijzonder partnerpensioen moet worden *gesplitst*, zodat de vrouw een eigen onvoorwaardelijke aanspraak op ouderdomspensioen krijgt. Gelet op al de stukken, in onderlinge samenhang beschouwd, is het hof van oordeel dat de man alsnog voldoende heeft onderbouwd dat ten behoeve van [naam 1] aanspraken op een bijzonder partnerpensioen zijn opgebouwd. De vrouw heeft onvoldoende aangevoerd om dit te weerspreken.

Resteert nog de vraag op welk bedrag de vrouw aanspraak kan maken. In de berekening van de deskundige wordt rekening gehouden met een geconverteerd ouderdomspensioen, dat eerst ingaat op de pensioengerechtigde leeftijd van de vrouw. Omdat het bedrag dat de man aan de vrouw verschuldigd is klaarblijkelijk afhangt van de datum van afstorting, zal het hof de man veroordelen tot betaling van een bedrag, dat berekend wordt overeenkomstig de door de man als productie 63 overgelegde berekening van de deskundige, waarbij wordt uitgegaan van een door de vrouw per 30 september 2018 te verkrijgen eigen aanspraak op ouderdomspensioen van € 7.988, ingaande op haar 67-jarige leeftijd en levenslang uit te keren, welke uitkering vanaf de ingangsdatum jaarlijks met 1,88% wordt geïndexeerd, met dien verstande dat het bedrag nooit hoger zal mogen zijn dan het bedrag van € 230.178 dat door de rechtbank is bepaald, aangezien het resultaat van een hoger beroep voor de man niet slechter mag zijn dan de beslissing in eerste aanleg. Het hof zal de man veroordelen tot afstorting van het aan de vrouw toekomende bedrag onder een door haar te wijzen verzekeraar binnen veertien dagen na overhandiging aan de man van een offerte, die op genoemde uitgangspunten is gebaseerd.

---

**Instantie:** Gerechtshof Amsterdam

**Datum uitspraak:** 25-02-2025

**ECLI:** ECLI:NL:GHAMS:2025:517

**Zaaknummer:** 200.304.373/01 en 200.326.296/01

**Rechters:** A.R. Sturhoofd, J. Jonkers en M.C. Schenkeveld

**Advocaten:** P.P. Hoyng en A.D. Leuftink

**Wetsartikelen:** 6:10 BW en 6:2 BW

RECHTSPRAAK

**Premievordering bedrijfstakpensioenfonds opeisbaar (start verjaring) op betalingstijdstip uitvoeringsreglement of uiterste tijdstip premiebetaling volgens Pensioenwet**

***Geschil tussen Booking.com en PGB over de werkingssfeerbepaling en de verjaring van premievorderingen. De Hoge Raad oordeelt dat de verjaring van een vordering van een bedrijfstakpensioenfonds op een werkgever tot betaling van premie wordt beheerst door artikel 3:308 BW. De vordering van een bedrijfstakpensioenfonds op een werkgever tot betaling van de premie over een bepaalde periode is opeisbaar op het tijdstip van betaling dat in het uitvoeringsreglement (binnen de door art. 26 Pw gestelde grenzen) voor die vordering is bepaald. Indien dat tijdstip afhankelijk is gesteld van een handeling van de pensioenuitvoerder, zoals het verzenden van een premienota, en die handeling achterwege is gebleven, wordt de vordering voor de toepassing van artikel 3:308 BW geacht opeisbaar te zijn geworden op het uiterste tijdstip van betaling van de premie, bedoeld in artikel 26 Pw.***

Booking.com is in 1996 als Nederlandse IT-start-up opgericht en houdt zich blijkens de bedrijfsomschrijving in het handelsregister bezig met webportals, financiële holdings en het ontwikkelen, produceren en uitgeven van software en het ontwikkelen en exploiteren van een (mobiele) website en app (inclusief bijkomende activiteiten op het gebied van informatietechnologie) en holdingactiviteiten. De medewerkers van Booking.com hebben voor het overgrote deel een technische (IT) achtergrond. De omzet van Booking.com wordt grotendeels gegenereerd uit de boekingen van accommodaties via haar website. In deze procedure vordert PGB, voor zover in cassatie nog van belang, een verklaring voor recht dat Booking.com verplicht is deel te nemen aan PGB en dat de verplichtstelling gold met ingang van 1 januari 1999 (subsidiar vanaf de datum die de rechter in goede justitie bepaalt) voor

deelname aan Bpf Reisbranche, en sinds 1 januari 2021 aan PGB. De Hoge Raad heeft geoordeeld dat Booking.com een '(online) reisagent' is zoals bedoeld in het verplichtstellingsbesluit, en dat na verwijzing de overige verweren van Booking.com tegen de vordering aan de orde kunnen komen. In de procedure na cassatie en verwijzing heeft het hof de overige verweren van Booking.com verworpen en het vonnis van de kantonrechter vernietigd. Het hof heeft, kort samengevat, voor recht verklaard dat Booking.com verplicht is deel te nemen aan PGB en heeft voorts bepaald dat de verplichtstelling gold met ingang van 1 januari 1999 voor deelname aan Bpf Reisbranche, en sinds 1 januari 2021 aan PGB.

De Hoge Raad oordeelt dat de verjaring van een vordering van een bedrijfstakpensioenfonds op een werkgever tot betaling van premie wordt beheerst door artikel 3:308 BW. De opeisbaarheid wordt bepaald door artikel 26 Pw.

De premie is de in geld uitgedrukte periodiek vastgestelde structurele prestatie die verschuldigd is aan de pensioenuitvoerder en die bestemd is voor pensioen en de daaraan verbonden kosten (art. 1 Pw). Indien de werkgever aan de voorwaarden voldoet voor verplichte deelneming in een bedrijfstakpensioenfonds, ontstaat per periode waarover de premie verschuldigd is, van rechtswege een vordering van het bedrijfstakpensioenfonds op de werkgever tot betaling van deze premie. Over de premiebetaling door de werkgever aan de pensioenuitvoerder bepaalt artikel 26 Pw: 'In de uitvoeringsovereenkomst wordt vastgelegd hoe de betaling van de premies door de werkgever aan de pensioenuitvoerder geschiedt, waarbij aan de volgende voorwaarden wordt voldaan:

- a. een werkgever voldoet de werkgeverspremie en de op het loon van de werknemer ingehouden werknemerspremie aan de pensioenuitvoerder uiterlijk binnen: 1°. twee maanden na afloop van elke maand waarover de premie verschuldigd is indien de pensioenuitvoerder op basis van actuele loonsomgegevens zijn administratie voert; of 2°. een maand na afloop van elk kwartaal waarover de premie verschuldigd is;
- b. wanneer de premie op basis van een langere termijn dan een kwartaal wordt vastgesteld en in rekening gebracht, is deze termijn ten hoogste gelijk aan een jaar en voldoet de werkgever uiterlijk binnen een maand na afloop van elk kwartaal een vierde gedeelte van de door hem op basis van zijn eigen bijdrage verschuldigde jaarpremie op basis van een schatting van de pensioenuitvoerder en de op het loon van de werknemer ingehouden werknemerspremie, aan de pensioenuitvoerder; en
- c. de totale jaarpremie, bestaande uit de werkgeverspremie en de werknemerspremies, wordt uiterlijk binnen zes maanden na afloop van het kalenderjaar voldaan aan de

pensioenuitvoerder.’

Het bepaalde in artikel 26 Pw geldt ook indien (i) sprake is van uitvoering door een bedrijfstakpensioenfonds, (ii) de werkgever gehouden is, of zich verbonden heeft door lid te zijn van een werkgeversvereniging, tot naleving van de statuten en reglementen van dit bedrijfstakpensioenfonds, en (iii) het bedrijfstakpensioenfonds een uitvoeringsreglement heeft opgesteld dat voldoet aan de eisen die in artikel 25 Pw ten aanzien van de uitvoeringsovereenkomst zijn gesteld (art. 23 lid 2 Pw in verbinding met art. 25 lid 1, aanhef en onder b, Pw).

In de memorie van toelichting is over artikel 26 Pw onder meer het volgende opgemerkt: ‘In de praktijk is het met name bij verzekeraars gebruikelijk om de premie vooraf in rekening te brengen en wordt vervolgens na afloop van het kalenderjaar een definitieve afrekening gemaakt. Mits die afrekening binnen een termijn van zes maanden wordt gerealiseerd bestaat daartegen op grond van dit artikel geen bezwaar. Uiteraard kunnen pensioenuitvoerders afspreken dat de betaling van de premie vooraf of binnen een kortere termijn plaatsvindt dan op basis van dit artikel genoemde termijnen. De bedoeling van dit artikel is het voorkomen van een te lang uitstel van de betaling van de premie.’

Hieruit volgt dat in de uitvoeringsovereenkomst of, in voorkomend geval, het uitvoeringsreglement van een bedrijfstakpensioenfonds, geen langere termijnen voor de betaling van de premie kunnen worden opgenomen dan in artikel 26 Pw zijn vermeld. Gelet hierop kan evenmin in de uitvoeringsovereenkomst of het uitvoeringsreglement worden bepaald dat een vordering tot betaling van de premie pas opeisbaar is op een later tijdstip dan het uiterste tijdstip van betaling van de premie, bedoeld in artikel 26 Pw.

Uit hetgeen hiervoor is overwogen volgt dat de vordering van een bedrijfstakpensioenfonds op een werkgever tot betaling van de premie over een bepaalde periode opeisbaar is op het tijdstip van betaling dat in het uitvoeringsreglement (binnen de door art. 26 Pw gestelde grenzen) voor die vordering is bepaald. Indien dat tijdstip afhankelijk is gesteld van een handeling van de pensioenuitvoerder, zoals het verzenden van een premienota, en die handeling achterwege is gebleven, wordt de vordering voor de toepassing van artikel 3:308 BW geacht opeisbaar te zijn geworden op het uiterste tijdstip van betaling van de premie, bedoeld in artikel 26 Pw.

De verjaringstermijn van artikel 3:308 BW vangt aan op de dag, volgende op die waarop de vordering van het bedrijfstakpensioenfonds op de werkgever tot betaling van de premie over een bepaalde periode opeisbaar is geworden of geacht wordt opeisbaar te zijn geworden overeenkomstig hetgeen hiervoor is overwogen.

De verjaringstermijn van artikel 3:308 BW wordt ingevolge artikel 3:320 BW in verbinding met artikel 3:321 aanhef en onder f BW verlengd indien – kort gezegd – de werkgever opzettelijk het bestaan van de premievordering of de opeisbaarheid daarvan voor het bedrijfstakpensioenfonds verborgen heeft gehouden. Ook kan onder omstandigheden een beroep van de werkgever op de verjaringstermijn van artikel 3:308 BW jegens het bedrijfstakpensioenfonds naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zijn (art. 6:2 lid 2 BW).

---

**Instantie:** Hoge Raad

**Datum uitspraak:** 21-03-2025

**ECLI:** ECLI:NL:HR:2025:423

**Zaaknummer:** 24/01556

**Rechters:** M.V. Polak, C.E. du Perron, S.J. Schaafsma, K. Teuben en A.E.B. ter Heide

**Advocaten:** S.F. SageI, I.L.N. Timp, N.T. Dempsey en R.R. Verkerk

**Wetsartikelen:** 26 Pensioenwet, 3:308 BW, 3:320 BW, 3:321 BW en 6:2 BW